B
b
3

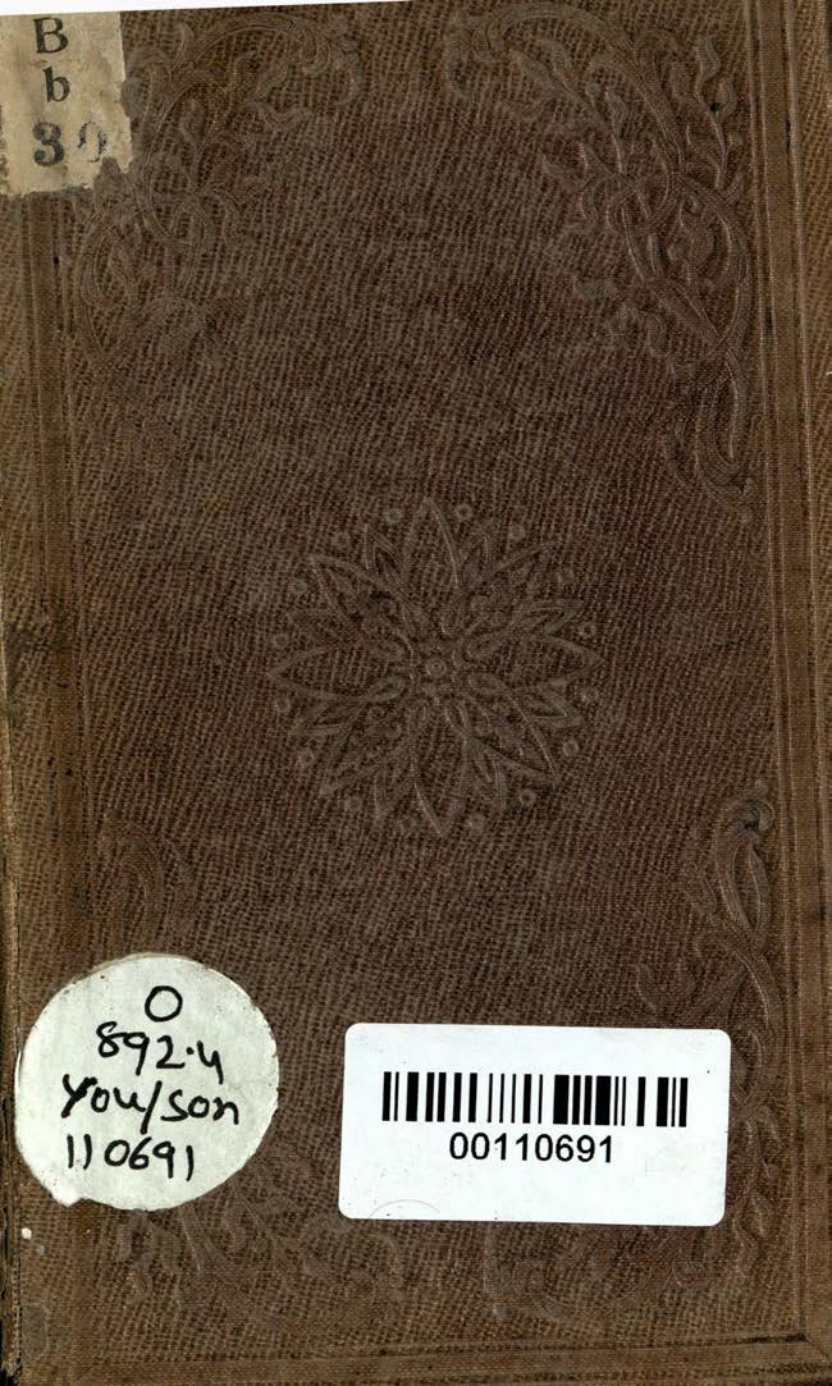

O
892.4
Yow/son
110691

00110691

O
892.4
You/Son
110691

Digitized with financial assistance from the
Mumbai First
on 29 March, 2019

Society from the Author.

SONG

OF A

Finlandian Country Girl,

110691

IN THE ORIGINAL FINNISH,

oe

with Literal Translations into the

HEBREW, CHALDEE, SYRIAC,
HEBREW-SAMARITAN, AND CHALDEE-
SAMARITAN LANGUAGES,

BEING A CONTRIBUTION
TO THE EDITION OF THE SAME SONG IN TWO HUNDRED
DIALECTS, PREPARING FOR PUBLICATION
AT STOCKHOLM.

BY ROBERT YOUNG.

EDINBURGH: 5 HEAD OF MOUND.

MDCCCLIV.

(FINNISH.)

TYTÖN RUNO SUOMALAISEN.

Jos mun tuttuni tulisi,
Ennen nähtyni näkyisi,
Sillen suuta suikkajaisin ;
Olis suu suden weressä ;
Sillen kättä käppäjäisin,
Jospa käärme kämmen-päässä.
Olisko tuuli mielellisnä,
Ahawainen kielellisnä :
Sanan toisi, sanan weisi,
Sanan liian liikuttaisi,
Kahden kaunihin wälillä.
Ennen heitän herkku-ruuat,
Paistit pappilan unohdan,
Ennenkun heitän herttaseni,
Kesän kestyteltyäni,
Talwen taiwuteltuani.

(*HEBREW-SAMARITAN.*)

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ :

והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים :

ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור : וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך :

ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד :

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים :

ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן :

ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני :

(*CHALDEE-SAMARITAN.*)

אראמיים שומרוני :

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד :

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני :

(*HEBREW.*)

שיר נערה פיננישה קטנה

נעתק בלשון הקדוש:

ידידי · לו יבא
הוא אשר ראיתיו · לו יראה
כרגע אשקהו על פיהו
גם כי נטבל בדם ואב ·
ואחזתיו בידו
גם אם נחש כרוך על אצבעותיו :

הרוח · לו קנה חכמה ויבן ·
רוחות האביב · לו דבר יכולו
דבר תביאינה פה · דבר תענינה
עם הבשורה תמהרנה :

משתי מחמדות
מעדני שר ונגיד אשליך מנגד
גם חזה ושוק ארחיק מפני
ולא אעזב ידידי
הוא אשר בקיץ משכתיו אחרי
גם בסתיו משלתי בו :

ראבערט יונג :

(*CHALDEE.*)

שירתא דעולימתא פיננישא זעורתא

אתתרגם בלשן ארמאה :

חביבי · לוי יאתא
הוא די אנא חזית · לוי יתגלי
ברגע אשקיה על פומיה
אף אם אתטבל בדמא דדאב
אדין מיחד איחדיה בידיה
אף אם חויא על אצבעוהי :

רוחא · לוי בינא לה
דוחין חדתין די אבוב · לוי ממללין אנין
פתגמא מייתין הכא · פתגמא יענין
עם בסורתא יוחין :

בין חביבין תרין
מאכולתא דרב אזרק
בסרא דבית די כהנא אנשי
ולא אשבק חביבי
הוא די בקיט נגדת לותי
הוא די בסתוא כבשת :

ראבערט יונג :

ܗܘ ܕܐܬܝ ܠܡܫܕܝ ܒܫܡܐ ܕܡܪܝ ܒܪܟ ܗܘ ܐܦ ܠܟܘܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܠܐ ܬܚܙܘܢܢܝ ܥܕܡܐ ܕܬܐܡܪܘ ܒܪܟ ܗܘ ܕܐܬܐ ܒܫܡܐ ܕܡܪܝ ܀

ܘܟܕ ܐܬܐ ܠܘܬ ܝܫܘܥ ܠܐܘܪܫܠܡ ܥܒܕ ܠܗ ܟܢܫܐ ܒܪ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܩܐ ܕܡܝ ܘܩܡ ܝܫܘܥ ܘܩܪܐ ܒܩܠ ܪܡ ܘܐܡܪ ܡܢ ܕܨܒܐ ܠܡܐ ܢܐܬܐ ܠܘܬܝ ܘܢܫܬܐ ܘܢܫܩܐ ܡܢ ܡܝܐ ܕܚܝܐ ܕܢܗܘܐ ܒܗ ܒܛܢܗ ܕܡܢ ܕܡܗܝܡܢ ܒܝ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܟܬܒܐ ܢܗܪܝ ܡܝ ܚܝܐ ܢܦܠܘ ܡܢ ܒܛܢܗ ܀

ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܠܐ ܬܚܙܘܢܢܝ ܥܕܡܐ ܕܬܐܡܪܘ ܒܪܟ ܗܘ ܕܐܬܐ ܒܫܡܐ ܕܡܪܝ ܀

ܘܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܠܐ ܬܚܙܘܢܢܝ ܥܕܡܐ ܕܬܐܡܪܘ ܒܪܟ ܗܘ ܕܐܬܐ ܒܫܡܐ ܕܡܪܝ ܀

ܘܟܕ ܐܬܐ ܠܘܬ ܝܫܘܥ ܠܐܘܪܫܠܡ ܥܒܕ ܠܗ ܟܢܫܐ ܒܪ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܩܐ ܕܡܝ ܘܩܡ ܝܫܘܥ ܘܩܪܐ ܒܩܠ ܪܡ ܘܐܡܪ ܡܢ ܕܨܒܐ ܠܡܐ ܢܐܬܐ ܠܘܬܝ ܘܢܫܬܐ ܘܢܫܩܐ ܡܢ ܡܝܐ ܕܚܝܐ ܕܢܗܘܐ ܒܗ ܒܛܢܗ ܕܡܢ ܕܡܗܝܡܢ ܒܝ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܟܬܒܐ ܢܗܪܝ ܡܝ ܚܝܐ ܢܦܠܘ ܡܢ ܒܛܢܗ ܀

ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܠܐ ܬܚܙܘܢܢܝ ܥܕܡܐ ܕܬܐܡܪܘ ܒܪܟ ܗܘ ܕܐܬܐ ܒܫܡܐ ܕܡܪܝ ܀

ܘܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܠܐ ܬܚܙܘܢܢܝ ܥܕܡܐ ܕܬܐܡܪܘ ܒܪܟ ܗܘ ܕܐܬܐ ܒܫܡܐ ܕܡܪܝ ܀

ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ :

SONG OF A FINLANDIAN COUNTRY GIRL,

TRANSLATED INTO ENGLISH.

O that my beloved would come!
Him whom I saw—that he would appear!
Instantly I should press a kiss on his mouth,
Even though it were stained with the blood of a wolf!
His hand at the same time I should firmly seize,
Even though a snake were entwined round his fingers!

O that the wind had understanding!
The fresh zephyrs of the spring, if they could speak!
Word they'd bring hither—word they'd return,
With the good news they would hasten!

Between two loved things—
I would sooner give up the food of a lord,
Forget rather the roast-beef of a priest's house,
Than forsake my dear beloved!
Him whom in the summer I drew to me!
Him whom in the winter I subdued!

ROBERT YOUNG.

ROBERT YOUNG'S PUBLICATIONS,

EDINBURGH.

The History of Adam, as contained in the Book of Genesis, in the original Hebrew, with the corresponding Hebrew-Samaritan, Chaldee-Samaritan, Chaldee, Syriac and Arabic Versions, printed on the interlinear system, with Comparative Tables of all these Languages, 8vo.	£0	7	0
Pirke Aboth, the Ethics of the Fathers, in the original Hebrew, with an English Translation, and an Introduction to the Babylonian Talmud, 12mo.	0	2	6
——— Hebrew Text, 18d; Translation 18d.			
The Book of the Precepts, or the Affirmative and Prohibitive Precepts, compiled by Rabbi Moses Maimonides out of the Books of Moses, in the original Hebrew, with an English translation, and a Life of the Author, 16mo.	0	2	6
——— Hebrew Text, 18d; Translation 18d.			
Westminster Assembly's Shorter Catechism, in Hebrew, Samaritan, Syriac, Arabic, French, Gaelic, English, Greek, Latin, Dutch, German, Italian and Portuguese, 12mo.	0	10	0
Shorter Catechism, translated into Samaritan, 12mo.	0	2	6
Shorter Catechism, translated into Syriac, 12mo,	0	2	6
Shorter Catechism, translated into Arabic, 12mo.	0	2	6
Shorter Catechism, translated into Hebrew, 12mo.	0	1	0
Shorter Catechism, translated into French, 12mo,	0	1	0
Shorter Catechism, translated into Gaelic, 12mo,	0	1	0
Shorter Catechism, translated into Greek, 12mo.	0	1	0
Shorter Catechism, translated into Latin, 12mo.	0	1	0
Shorter Catechism, translated into Dutch, 12mo.	0	1	0
Shorter Catechism, translated into German, 12mo.	0	1	0
Shorter Catechism, translated into Italian, 12mo.	0	1	0
Shorter Catechism, translated into Portuguese, 12mo.	0	1	0
Chaldee, Spanish, &c., in preparation.			
Biblia Polyglotta Edinensia, (Specimens,) 8vo.	0	0	6
Rabbinical Vocabulary, Grammar, and Abbreviations, adapted for the Mishna, Perushim, &c. 12mo.	0	2	6

ROBERT YOUNG'S PUBLICATIONS,

CONTINUED.

Prophecy of Obadiah, in Hebrew, Chaldee, Syriac, and Arabic, interlinear, 12mo.	0	1	0
Christology of the Targums; or the Doctrine of Messiah, as unfolded in the ancient Jewish Paraphrases or Translations of the Sacred Scriptures into the Chaldee Language, in Hebrew, Chaldee, and English, 12mo.	0	2	6
——— Original Texts, 18d; Translation 18d.			
Comparative Tables of the Semitic Languages containing the Alphabets, Pronouns, Verbs, Nouns, &c. of the Hebrew, Samaritan, Chaldee, Syriac, and Arabic Languages, 1s. 6d. each. (Nos. i. ii.)	0	3	0
Polyglot Reading-Book, containing the Chaldee Portions of Daniel and Ezra, with the corresponding Hebrew, Syriac, and Greek Versions, printed page for page so as to interleave, 16mo.	0	6	0
[Each of the above Languages may be had separate, or interleaved as follows:]			
Chaldee and Syriac Reading-Book, 16mo.	0	4	0
Chaldee and Hebrew Reading-Book, 16mo.	0	4	0
Syriac and Greek Reading-Book, 16mo.	0	4	0
Syriac and Chaldee Reading-Book, 16mo.	0	4	0
Hebrew and Chaldee Reading-Book, 16mo.	0	4	0
Hebrew and Greek Reading-Book, 16mo.	0	4	0
Greek and Hebrew Reading-Book, 16mo.	0	4	0
Greek and Syriac Reading-Book, 16mo.	0	4	0
Call to the Children of Abraham, to search the Scriptures, with a few Words on the True Cause of their long-continued Dispersion, in Hebrew, 12mo. sewed.	0	0	6
Testimony of the Sacred Scriptures concerning Messiah, in Hebrew, 16mo.	0	0	6
Specimen of Modern Hebrew Compositions, containing Twelve New Works now in course of Publication, 12mo. sewed.	0	0	6

Subscribers' Names received by ROBERT YOUNG, Publisher, 5 Head of the Mound, Edinburgh.

THE PROPHECY OF OBADIAH

AGAINST EDOM,

IN

THE ORIGINAL HEBREW,

WITH THE CORRESPONDING

CHALDEE, SYRIAC AND ARABIC VERSIONS,

ARRANGED INTERLINEARLY.

BY ROBERT YOUNG,

TRANSLATOR OF THE SHORTER CATECHISM INTO HEBREW, SYRIAC, SAMARITAN, ETC. ETC.

EDINBURGH: ROBERT YOUNG,

FOREIGN BOOKSELLER AND PRINTER,

HEAD OF THE MOUND.

THE PROPHECY OF OBADIAH.

---

1 חזון עבדיה כה אמר אדני יהוה לאדום
נבואת עובדיה כדנן אמר " אלהים לאדום
ڪذا يقول الرب الاله لادوم
رويا عوبذيا

שמועה שמענו מאת יהוה וציר בגוים
בסורא שמענא מן קדם " ואזגד בעממיא
سمعتم سماعا من قبل الرب وارسل احنواء الي الامم
שלח קומו ונקומה עליה למלחמה :
שליח קומו ונתעתד עלה לקרבא
قوموا ونقم عليها للحرب

2 הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה
הא חלש יהבתך בעממיא בסיר את
ها اعطيتك صغيرا في الامم انت مهان الي

מאד : 3 זדון לבך השיאך שכני
לחדא רשע לבך אטעיד דאת
الغاية كبرياء قلبك رفعك ايها الساكن

בחגוי סלע מרום שבתו אמר
דמי לנשרא דשרי בשני כיפא ברומא מותביה אמר
ڪڪمعنا ڏمعصا ڪصڏصا ڪڪ2ڪص ٥ا٥ڪ:
في شقوق الصخور المرتفعة مسكنه قايلا

בלבו מי יורידני ארץ : ٥ אם תגביה
בלביה מן יתנני לארעא אם תרים
ڪڪصص ڪڪه ٥ڪ٥ڪب [ا]ڤڪا ا 22ڪ٥ا اسو
في قلبه من يحدرني علي الارض ان ارتفعت مثل

כנשר ואם בין כוכבים שים קנך משם
כנשרא ואם ביני בוכביא תשני מדורך מתמן
ڏعنا ٥ا ڪ٥ا ڪ٥ڪصا 2ڪعڪا ڪعو ٥ڪ 2ڪ٥
النسر وان وضعت بين الكواكب عشك من هناك

אורידך נאם יהוה : ٥ אם גנבים באו לך אם
אחתנך אמר " אם גנבין אתו עלך אם
اعا٥و اڪ٥ ڪ٥ا ا ٥ڪصا 2ا٥ ڪڪعو ٥ا
احدرك يقول الرب ان كان السراق دخلوا اليك او

שודדי לילה איך נדמיתה הלוא יגנבו
בזוזי לילא איכדין הויתא דמיך עד דגנבו
ڪ٥ا٥ ڪڪ٥ا اصدا ٥ڪ٥ڪ ڪعڪا ؟ڪصڪ
لصوص الليل كيف طرحت اليس سرقوا

דים אם בצרים באו לך הלוא ישאירו
מספתהן ואם חמופין נקטופין אתו עלך הלא משארין
ڪڪ٥ڪ٥ص ٥ا ڪ٥ڪصا ٥ا2ا ڪڪعو ا ٥ڪصڪ
الكفاف لهم وان كان القطافون دخلوا

עללות : ٥ איך נחפשו עשו נבעו
עוללן אכדין אתבלש עשו אתגלין
ڪ٥٥ ڪعڪا اصدا ا2ڪ٥ ڪڪصه ٥ڪڪ٥
اما تركوا بعارة كيف فتش عيص واخذت

מצפניו : 7 עד הגבול שלחוך כל
ממורותי מן תחומא אנליוך כל
ܡܨܦܢܝܘ ܥܕ ܗܓܒܘܠ ܫܠܚܘܟ ܟܠ
מכתביתה אלי חדודך ארשלוך כמיע

אנשי בריתך השיאוך יכלו לך
אנשי קימך אמעיוך יכילו לך
ܐܢܫܝ ܒܪܝܬܟ ܗܫܝܐܘܟ ܝܟܠܘ ܠܟ
רגאל עהדך קאומוך תקוו עליך

אנשי שלמך לחמך ישימו מזור
אנשי שלמך אכלי פתורך שויאו תקלא
ܐܢܫܝ ܫܠܡܟ ܠܚܡܟ ܝܫܝܡܘ ܡܙܘܪ
רגאלך המסאלמון וצעוא מכאמן

תחתיך אין תבונה בו : 8 הלוא ביום
תחותך מדלית בך סוכלתנו הלא בעדנא
ܬܚܬܝܟ ܐܝܢ ܬܒܘܢܐ ܒܘ ܗܠܐ ܒܝܘܡ
תחתך ליס לך פהם בהם פי ذلك اليوم

ההוא נאם יהוה והאבדתי חכמים מאדום
ההיא אמר יי ואוביד חכימין מאדום
ܗܗܘ ܐܡܪ ܝܗܘܐ ܘܐܒܕܬܝ ܚܟܡܝܢ ܡܐܕܘܡ
ההו יקול الرب اهلك الحكماء من ادوم

ותבונה מהר עשו : 9 וחתו
וכל נבר דביה סוכלתנותא מטרא דעשו ויתברון
ܘܬܒܘܢܐ ܡܗܪ ܥܣܘ ܘܚܬܘ
والفهم من جبل عيص وتجزع

גבוריך תימן למען יכרת איש מהר
גברך יתבי דרומא בדיל דישתצי גבר דביה
ܓܒܘܪܝܟ ܬܝܡܢ ܠܡܥܢ ܝܟܪܬ ܐܝܫ ܡܗܪ
جباريك الذين من ثامان كي ينزع الانسان من جبل

עשו מקטל : 10 מחמס אחיך
צורבא מכרכא דעשו מקטול מחמסו אחוך
ܥܣܘ ܡܩܛܠ ܡܚܡܣ ܐܚܝܟ
عيص لاجل الذبح والنفاق الذي لاخيك

יעקב תכסך בושה ונכרת לעולם :
יעקב תתפגך בהתא ותשתצי לעלם
ܝܥܩܘܒ ܬܬܟܣܟ ܒܘܫܐ ܘܢܟܪܬ ܠܥܠܡ
يعقوب ويغشاك الخزي وتنزع الي الابد

11 ביום עמדך מנגד ביום שבות
ביום מקימך מקבל ביומא דבזו
ܒܝܘܡ ܥܡܕܟ ܡܢܓܕ ܒܝܘܡ ܫܒܘܬ
منذ اليوم الذي قمت تجاهه في يوم سبوا

זרים חילו ונכרים באו שערו
עממיא נכסוהי ונכראין עלו בקרוהי
ܙܪܝܡ ܚܝܠܘ ܘܢܟܪܝܡ ܒܐܘ ܫܥܪܘ
الغرباء الجنس قوته والغرباء دخلوا الي ابوابه

ועל ירושלם ידו גורל גם אתה
ועל ירושלם רמו עדבין אף את
ܘܥܠ ܝܪܘܫܠܡ ܝܕܘ ܓܘܪܠ ܓܡ ܐܬܗ
وعلي اورشليم وضعوا قرعا وانت كنت مثل

כאחד מהם : 12 ואל תרא ביום אחיך
כחד מנהון ודחזתא ביומא דאחוך
ܟܐܚܕ ܡܢܗܘܢ ܘܠܐ ܬܚܙܐ ܒܝܘܡ ܐܚܝܟ
واحد منهم ولا تنظر يوم اخيك

ביום נכרו ואל תשמח לבני יהודה
ביום תבריה ודחדית לבני יהודה
ܒܝܘܡ ܢܟܪܘ ܘܠܐ ܬܫܡܚ ܠܒܢܝ ܝܗܘܕܐ
في يوم الغرباء ولا تشمت ببني يهوذا

ביום אבדם ואל תגדל פיך ביום
ביום תברהון ודאמגיתא למללא רברבן בעדן
ܒܝܘܡ ܐܒܕܗܘܢ ܘܠܐ ܬܓܕܠ ܦܘܟ ܒܝܘܡ
في يوم هلاكهم ولا تتعظم بالقول في يوم

צרה : 13 אל תבוא בשער עמי
עקא ודעלתא בתרעי עמי
ܥܩܐ ܘܠܐ ܥܠܬ ܒܬܪܥܝ ܕܥܡܝ
الشدة ولا تدخل الي ابواب الشعوب

ביום אידם אל תרא גם אתה ברעתו
ביום תברהון ודחזיתא אף את בבישתיה
ܒܝܘܡ ܬܒܪܗܘܢ ܘܠܐ ܚܙܝܬ ܐܦ ܐܢܬ ܒܒܝܫܬܗ
في يوم اتعابهم ولا تنظر انت مجمعهم

ביום אידו ואל תשלחנה בחילו
ביום תבריה ודאשיטתא ידך בנכסוהי
ܒܝܘܡ ܬܒܪܝܗ ܘܠܐ ܬܫܝܛܬ ܝܕܟ ܒܢܟܣܘܗܝ
في يوم موتهم ولا تحيط علي جيشهم

ביום אידו : 14 ואל תעמד על הפרק
ביום תבריה ודקמתא על פרקא
ܒܝܘܡ ܬܒܪܝܗ ܘܠܐ ܬܩܘܡ ܥܠ ܦܪܩܐ
في يوم هلاكهم ولا تقوم علي مفازاتهم

להכרית את פליטיו ואל תסגר
לשצאה ית מערכוהי ודמסרתא
ܠܡܫܨܐ ܝܬ ܡܥܪܟܘܗܝ ܘܠܐ ܬܫܠܡ
لتستاصل المتخلصين منهم ولا تحبس

שרידיו ביום צרה : 15 כי קרוב
משזבוהי בעדן עקא ארי קריב
ܡܫܙܒܘܗܝ ܒܥܕܢ ܥܩܐ ܐܪܝ ܩܪܝܒ
الهاربين منهم في يوم الضيق من اجل

יום יהוה על כל הגוים כאשר
יומא דעתיד למיתי מן קדם יי על כל עממיא כמא
ܝܘܡ ܕܡܬܐ ܡܢ ܩܕܡ ܡܪܝ ܥܠ ܟܠ ܥܡܡܐ ܐܝܟ ܕ
ان يوم الرب قريب علي كل الامم كما

עשית יעשה לך גמלך ישוב
דעבדת יתעביד לך גמלך יתתב
ܥܒܕܬ ܢܬܥܒܕ ܠܟ ܓܡܠܟ ܢܬܬܒ
صنعت هكذا يكون لك تكافا مكافاتك

בראשך : 16 כי כאשר שתיתם על
ברישך ארי כמא דחדיתון על
ܒܪܫܟ ܀ ܀ ܐܪܝ ܟܡܐ ܕܚܕܝܬܘܢ ܥܠ
علي راسك من اجل انه كما شربت علي

הר קדשי ישתו כל הגוים
טחת טורא דקודשי ישתון כל עממיא
ܬܚܬ ܛܘܪܐ ܕܩܘܕܫܝ ܢܫܬܘܢ ܟܠ ܥܡܡܐ
جبلي المقدس تشرب جميع الامم

תמיד ושתו ולעו
כם פורענותהון תדירא וישתון ויסתרעמון
ܐܝܟ ܕܫܬܝ ܬܕܝܪܐ ܘܢܫܬܘܢ ܘܢܣܬܪܥܡܘܢ
خمرا يشربون وينزلون

והיו כלוא היו : 17 ובהר ציון
ויהון בדלא הוו ובטורא דציון
ܘܢܗܘܘܢ ܐܝܟ ܕܠܐ ܗܘܘ ܘܒܛܘܪܐ ܕܨܝܘܢ
ويكونون كانهم لم يكونوا وفي جبل صهيون

תהיה פליטה והיה קדש וירשו
תהי מטוזבתא ויהון קדישין ויחסנון
ܬܗܝ ܡܫܘܙܒܬܐ ܘܢܗܘܢ ܩܕܝܫܝܢ ܘܢܚܣܢܘܢ
يكون الخلاص ويكون مقدسا ويرث

בית יעקב את מורשיהם : 18 והיה
דבית יעקב נכסי עממיא דהוו מחסנין להון ויהון
ܒܝܬ ܝܥܩܒ ܠܝܪܬܗܘܢ ܘܢܗܘܐ
بيت يعقوب الذين ورثوهم ويكون

בית יעקב אש ובית יוסף
דבית יעקב תקיפין כאשתא ודבית יוסף
ܒܝܬ ܝܥܩܒ ܐܫ ܘܒܝܬ ܝܘܣܦ
بيت يعقوب نارا وبيت يوسف

לקש ובית עשו ודלקו להבה
חסינין בשלהוביתא ודבית עשו חלשין כקשא וישלטון
ܠܩܫ ܘܒܝܬ ܥܣܘ ܘܢܬܠܩܘ ܠܗܒܗ
لهيبا وبيت عيص قصبا ويحترقون

בהם ואכלום ולא יהיה שריד לבית
בהון ויקטלונונון ולא יהי שיובא לבית
ܒܗܘܢ ܘܢܐܟܠܘܢ ܘܠܐ ܢܗܘܐ ܫܪܝܕ ܠܒܝܬ
بهم ويأكلونهم ولا يكون حامل نار في بيت

עשו כי יהוה דבר : 19 וירשו
עשו ארי ״ גזיר כן ויחסנין
ܥܣܘ ܟܝ ܝܗܘܐ ܕܒܪ ܘܢܝܪܬܘ
عيص من اجل ان الرب تكلم ويرث

הנגב את הר עשו והשפלה את פלשתים
יתבי דרומא ית טורא דעשו ויתבי שפלתא ית ארעא דפלשתאי
ܕܢܓܒ ܐܬ ܛܘܪ ܥܣܘ ܘܕܫܦܠܬܐ ܐܬ ܦܠܫܬܝܐ
الذين في جاث جبل عيص والذين في الصحراء القبايل

וירשו את שדה אפרים ואת שדה שמרון
ויחסנין ית קרוי אפרים וית קרוי שמרון
ܘܢܝܪܬܘ ܐܬ ܫܕܐ ܐܦܪܝܡ ܘܐܬ ܫܕܐ ܫܡܪܘܢ
الغريبة ويرثون جبل افرايم وبقعة سامرة

ובנימן את הגלעד : 20 וגלת החל
ודבית בנימן ית יתבי ארעא דגלעד וגלות עמא
ܘܒܢܝܡܝܢ ܐܬ ܓܠܥܕ ܘܓܠܬ ܚܠ
وبنيامين والجلعاذية وراس السبي

הזה לבני ישראל אשר בנענים עד
הדין דבני ישראל דבארעא בנענאי עד
ܗܕܐ ܠܒܢܝ ܐܣܪܝܠ ܕܒܐܪܥܐ ܟܢܥܢܝ ܥܕ
هو لبني اسرايل ارض الكنعانيين والي

צרפת וגלת ירושלם אשר בספרד
צרפת וגלות ירושלם דבאספמיא
ܨܪܦܬ ܘܓܠܬ ܝܪܘܫܠܡ ܕܒܐܣܦܡܝܐ
الصوارف وسبي اورشليم الي افرانا

ירשו את ערי הנגב : 21 ועלו מושיעים
יתסנון ית קרוי ארעא דדרומא ויסקון משזבין
ܢܬܚܢ ܐܬ ܩܪܘܝ ܐܪܥܐ ܕܕܪܘܡܐ ܘܢܣܩܘܢ ܡܫܙܒܝܢ
يرثون مدن ناجاب وتصعد الرجال

בהר ציון לשפט את הר עשו
בטורא דציון למדן ית כרכא דעשו
ܒܛܘܪܐ ܕܨܝܘܢ ܠܡܕܢ ܐܬ ܟܪܟܐ ܕܥܣܘ
المتخلصون من جبل صهيون لينتقموا من جبل عيص

והיתה ליהוה המלוכה :
ותתגלי מלכותא דיי על כל יתבי ארעא
ܘܬܬܓܠܝ ܡܠܟܘܬܐ ܕܝܝ ܥܠ ܟܠ ܝܬܒܝ ܐܪܥܐ
وتكون المملكة للرب

ROBERT YOUNG, EDINBURGH.

ספר נבואת עובדיה על אדום

אשר

נבא בשנת תק"ן בטרם בוא המשיח

בלישון הקדוש

עם

תרגומים בלשונות בבל וארם וערב

הוציא לאור

ביד ראבערט יונג

עדינבורג:

בבית ובדפוס האדון ראבערט יונג

אתתנ"ג

HEBREW MELODIES,

OR A

COLLECTION OF POEMS

RELATIVE TO THE

PAST, PRESENT, AND FUTURE STATE

OF THE

JEWISH NATION.

EDINBURGH: ROBERT YOUNG,

HEAD OF THE MOUND.

HEBREW MELODIES.

THOUGH in the temple some are found,
  Who bid us hold our peace;
Hosanna! loud our lips resound,
  To Christ the God of grace.

Hosanna! ever be our cry,
  To David's Son and Lord,
Save, now Thou art exalted high,
  Thy gracious help afford.

Out of the mouth of very babes,
  Thou hast ordained praise;
To sing Thy pow'r, Thy grace and love,
  We now our voices raise.

Hosanna! still we'll cry aloud,
  To Christ enthron'd on high;
May we at last surround the throne,
  And Hallelujah cry!

II.

God of eternal truth and grace!
Remember Jacob's fallen race;
With humble faith Thy word we plead,
Vouchsaf'd to Abrah'm and his seed.

Hast Thou not pledg'd Thy word of pow'r,
The tribes of Israël to restore?
From east and west, and south and north,
To bring Thine outcast people forth?

Hast Thou not promis'd to impart,
A penitent and broken heart?
Promis'd to send Thy Spirit down,
The work of sov'reign grace to crown?

See where, like wither'd bones and dry,
The chosen heirs of promise lie,
Great God! the quick'ning Spirit give,
And bid the House of Israel live!

III.

God of our fathers! with whose care,
Our joyful days were crown'd;
Still let our days Thy goodness share,
As roll the seasons round.

In folly, ignorance, and sin,
Fast as in years we grew;

Nor knew the danger we were in,
Nor Christ the Saviour knew.

But Thou didst raise up gen'rous friends,
Friends to the Jewish race;
Through whom Thy kind compassion sends
The Gospel of Thy grace.

Thanks to these friends—but most to Thee,
Father of Greek and Jew,
Who gave our darken'd eyes to see,
Our warmest thanks are due.

IV.

All hail! mysterious King!
Hail, David's ancient root!
Thou righteous Branch which thence did spring,
To give the nations fruit.

At length let Israel rest,
Beneath Thy grateful shade;
Their thirsty lips salvation taste;
Their fainting hearts be glad.

Fair Morning Star, arise,
With living glories bright;
And pour on their awak'ning eyes
A flood of sacred light.

Let ev'ry shade subside,
Before thy pow'rful ray;
Shine, and their wand'ring footsteps guide,
To everlasting day.

V.

Thou shalt arise, and Zion view
With an unclouded face;
For now her time is come, Thine own
Appointed day of grace.

Her scatter'd ruins by Thy saints
With pity are survey'd;
They grieve to see her lofty spires
In dust and rubbish laid.

The name and glory of the Lord
All heathen kings shall fear;
When He shall Zion build again,
And in full state appear.

He listen'd to the captives' moans,
He heard their mournful cry,
And freed, by His resistless power,
The wretches doom'd to die!

That they in Zion, where He dwells,
Might celebrate His fame;

And through the holy city sing,
Loud praises to His Name:

When all the tribes assembling there
Their solemn vows address,
And neighb'ring lands, with glad consent,
The Lord their God confess.

VI.

Come, thou glorious day of promise,
Come, and spread thy cheerful ray,
When the scatter'd sheep of Israel
Shall no longer go astray,
When hosannas
With united voice they cry!

Lord, how long wilt Thou be angry?
Shall Thy wrath for ever burn?
Rise! redeem Thine ancient people,
Their transgressions from them turn,
King of Israel!
Come, and set Thy people free.

O, that soon Thou would'st to Jacob,
Thine enliv'ning Spirit send;
Of their unbelief and misery,
Make, O Lord! a speedy end.
Lord Messiah!
Prince of peace, o'er Israel reign.

VII.

Behold, the temple of the Lord
In latter days shall rise
Above the mountains and the hills,
And draw our wond'ring eyes.

To this the joyful nations round,
All lands and tongues shall flow;
"Up to the hill of God, they'll cry,
And to his house we'll go."

The beam that shines on Zion's hill,
Shall lighten every land;
The King who reigns in Zion's tow'rs,
Shall all the world command.

No strife shall wound Messiah's reign,
Or mar the peaceful years;
To plough-shares now they beat their swords,
To pruning-hooks their spears.

Come, then, O come, from ev'ry land,
To worship at His shrine,
And, walking in the light of God,
With peace and glory shine!

VIII.

When His salvation bringing,
To Zion Jesus came,

The children all stood singing
Hosanna to His Name!
Nor did their zeal offend Him,
But as He rode along,
He bade them still attend Him,
And smil'd to hear their song,
Hosanna! to Jesus our King!

And since the Lord retaineth
His love for children still,
Though now as Lord He reigneth
On Zion's heavenly hill,
We'll flock around His banner,
Who sits upon the throne,
And cry aloud, hosanna!
To David's royal Son.
Hosanna! to Jesus our King!

For should we fail proclaiming
Our great Redeemer's praise,
The stones our silence shameing,
Would their hosannas raise.
But shall we only render
The tribute of our words?
No! while our hearts are tender,
They too shall be the Lord's.
Hosanna! to Jesus we'll sing!

IX.

Long has the harp of Judah hung,
Neglected, broken, and unstrung,
  Beneath the willow's shade,
Whilst Israel's solitary bands,
By foreign streams, through foreign lands,
  In saddest moods have stray'd.

But since our God reveals His face,
And smiles upon His chosen race,
  We'll take our harp again,
Tun'd as in former happy days,
To notes of gratitude and praise,
  We'll strike a joyful strain.

Our songs shall be of Jesu's love,
Who left the ethereal courts above,
  To bear our guilt and shame.
Th' eternal, uncreated Word,
Both David's Son and David's Lord,
  Jehovah is His Name.

So vast the theme, it might inspire
An angel's song, a seraph's lyre,
  Such wondrous grace to tell.
Wake! harp of Judah! bear the sound
Far as creation's utmost bound.
  All hail, Immanuel!

X.

O how is Zion's glory gone,
And vengeance like a flood
Hath quench'd her power, and not a stone
Marks where her temple stood!

How are thy streets, Jerusalem,
By careless strangers trod?
And crush'd thy once proud diadem,
Before the wrath of God!

How are thy friendless exiles sent,
Through distant lands to roam!
Yet in each place of banishment,
They cannot find a home!

O Lord, look down with pitying eye,
Upon Thine ancient race,
And bring Thy promised mercy nigh,
And show Thy saving grace.

Remove the veil that long hath hid
The Saviour from their sight,
Conquer their prejudice, and bid
Their darkness turn to light!

O, bring Thy scattered sheep again,
And feed them as of old,
Let Christ o'er all His people reign,
One Shepherd and one Fold.

XI.

For Zion's sake I will not rest,
I will not hold my peace,
Until Jerusalem be blest,
And Judah dwell at ease.

Until her righteousness return,
As day-break after night,
The lamp of her salvation burn,
With everlasting light.

The Gentiles shall her glory see,
And kings declare her fame,
Appointed unto her shall be
A new and holy name.

The watchmen on her walls appear,
And day and night proclaim:
"Zion's deliverance is near,
Make mention of her name."

Go thro'—go thro'—prepare the ways,
The gates wide open spread;
The standard of the people raise,
To glorious triumph led.

In every clime, through every land
Proclaim the joyful word:
"The holy people are at hand,
Redeemed of the Lord!"

XII.

On the mountain's top appearing,
Lo! the sacred herald stands,
Welcome news to Zion bearing,
Zion, long in hostile lands!
Mourning captive!
God himself shall loose thy bands.

Lo, thy sun is risen in glory,
God himself appears thy friend,
All thy foes shall flee before thee,
Here their boasted triumphs end,
Great deliv'rance
Zion's King vouchsaves to send.

Enemies no more shall trouble,
All thy warfare now is past.
For thy shame thou shalt have double,
Days of peace are come at last:
All thy conflicts
End in everlasting rest!

XIII.

HOSANNA to the Prince of grace!
Zion, behold thy King;
Proclaim the Son of David's race,
And teach the redeem'd to sing.

Hosanna to th' Incarnate Word,
Who from the Father came,
Ascribe salvation to the Lord,
With blessings on His Name!

Hosanna to the Son of David! Blessed is He that cometh in the Name of the Lord! Hosanna in the Highest!

XIV.

The Mighty God shall build his temple speedily; in haste, in haste, in our days speedily, speedily: Lord, build, Lord, build, build thy temple speedily. The Blessed God, The Glorious God, The Holy God, The Gracious God, shall build his temple speedily; in haste, in haste, in our days speedily, in our days speedily! Lord build, Lord build, build thy temple speedily.

XV.

Hast Thou not said, Almighty Lord,
"The chosen race shall be restored?"
That promise, when wilt Thou perform,
And bring thine ancient people home?

In devious paths their feet have trod,
For they have wandered from their God!
O, when wilt Thou their souls restore,
And keep them that they stray no more?

Do we not see a glimm'ring ray ?
This dawn portends meridian day.
Propitious sign ! we hail thy glance,
And see, by faith, the day advance.

Then Judah's harp shall wake again,
And echo back the joyous strain—
" Us that were lost Jehovah sought,
"And to His holy temple brought."

Then, joining in the Gentile throng,
Israel shall raise a grateful song
To Him, whose sacred blood was spilt,
To cleanse their souls from sin and guilt.

XVI.

Jesus, the triumphs of Thy cross
With holy wonder we proclaim,
And join with the celestial host,
In loud hosannas to Thy name.

The pray'r was heard, "Father, forgive,
" The murd'rers know not what they do !"
And we in this far distant day,
Its blest effects with rapture view.

We see the seed of Abrah'm come,
Trophies of Thy victorious grace,
To worship at Thy sacred feet,
With sinners of the Gentile race.

No longer now in unbelief,
They're grafted into their own tree;
And if the first-fruits precious are,
What shall the future harvest be?

Our faith takes wing, and hails the day
When they shall all be gathered in;
When Thou wilt turn Thy wrath away,
And freely pardon all their sin.

When Zion shall be built again,
And all the earth Thy glory see;
And every nation Thou hast made,
Pay their glad homage, Lord, to Thee.

XVII.

How long, O Lord, shall Jacob's seed
Continue wanderers forlorn,
Oppress'd, despis'd, a byeword made,
Treated with ridicule and scorn?

How long shall Jacob's seed remain
In ignorance and enmity;
Reject Thy well-beloved Son,
Who lov'd and died on Calvary.

O magnify Thy grace in them,
And save them with Thy mighty hand!
Unto Thy favour them restore,
And gather them from every land!

Attend the efforts which are made
On their behalf, with power divine;
And let Thy servants soon have proof,
Thine ancient people still are Thine!

Our heart's desire, O Saviour,
For Jacob's chosen seed,
Is that they might find favour,
And from their thrall be freed.

We pray for their salvation,
Who now thy name despise,
Their speedy restoration
To Thee, their sacrifice.

Soon be Thine arm outstretched,
Thy mercy wide display'd,
And Israel—still oppressed—
Be rescu'd, bless'd, and sav'd!

XVIII.

Is there a man, whose sin of deepest dye,
Calls down superior wrath? that man am I.
Is there a wretch whose malice dare deny
The incarnate God that bled? that wretch am I.
Say, is the Gentile guilty? does he mourn
A Saviour slighted, or refused with scorn?
His errors truth—his sins are sinless too,
Compared with mine—a fallen apostate Jew!

Messiah came, of whom the prophets spake,
He came, as promised, for His people's sake ;
His own received Him not, their King they slew,
Behold ! His murderer is the faithless Jew.
It was not our fathers only did the deed,
We all cried, " Crucify Him ! let Him bleed !"
A thousand times I joined the hellish cry,
Where such a sinner—one so great as I ?
Ours is the promise made to Abraham,
By oath confirmed of God, the great I AM.
Ours the adoption, glory, covenant too ;
He spake the Law, and give it to the Jew.
Ours were the holy tribes, the chosen race,
The royal Priesthood, and the holy place.
But Oh ! how fallen, our name is Ichabod,
Our glory's gone, we've lost the ark of God.
Mount Sinai thunders,—see the lightning breaks,
The trumpets sound, the earth in terror quakes,
But thunders, terror, earthquakes ne'er can tell,
The horrors of a soul condemned to hell !
Yet, see Messiah on Mount Zion stands,
In love to Israel stretching forth His hands :
He was a man of sorrows from His youth,
And we beheld Him full of grace and truth ;
He wept and sighed for loved Jerusalem ;
We saw His tears, but scorned and slighted them,
We wished Him dead,—we had our wish, and fell
Down to destruction's deepest den in hell.
From burning pluck the brand, a ransom's found,
Deliver him from the pit ! whence comes this sound ?

O ! Great Messiah ! what is this I see—
A ransom found ? a ransom found by thee !
My murdered Lord appears ! 'Twas he that spoke,
Hear him again—" captive, thy chains are broke !
" The flaming sword of justice turn from thee,
" Behold its utmost vengeance wreaked on Me ? "
What shall my soul reply ? or how express ?
The guiltless for the guilty dies—'tis done ;
By grace the fight is fought, the victory won.
For Thee, whom my transgressions pierced, I'll mourn,
To Thee I'll look—to Thee with tears I'll turn.
Sinners ! behold a monument of grace,
See a converted child of Abram's race !
Seek ye a proof the covenant is true ?
See its strong marks in a repentant Jew.
Teach me, O Lord, the path that Israel trod,
When led by Abraham's, Isaac's, Jacob's God !
Save me from Pharaoh's swift pursuing host,
And land me safe on Canaan's heavenly coast,
Our ancient tribes in Thine own time restore,
And bring them to their long deserted shore :
To them may Gentiles flock, and with them pray,
That Thou would'st hasten the millennial day.
I'll wait the promised time, 'twill tarry not,
And rest on Thee to appoint my daily lot.
Come, Gentiles, praise with me your God anew,
For mercy to a prostrate, weeping Jew.

XIX.

He is mourning alone, for no kind friend is near,
His woe-stricken spirit to comfort and cheer;
Nor ever descends blessed sympathy's dew
To refresh the sad heart of the sorrowing Jew.

He thinks of the land where his forefathers lie,
Beneath the warm smile of their own eastern sky,
And he wishes, perchance, he were laid by them too,
For earth has no home for the sorrowing Jew.

He thinks of that holy and high honoured fane,
Where Jehovah would stoop to hold converse with man,
He thinks of the glory Jerusalem knew,
And thinks of himself—a poor sorrowing Jew.

O! hush'd be thy sorrow, unheard be thy sigh,
And hid the warm tear trickling down from thine eye;
There are that would mock at thy grief and thy woe,
And scoff at the tear of the sorrowing Jew.

Yet, woe to the man, though a prince on his throne,
Who shall mock at a people God still calls his own,
For He, whose great name is the Holy and True,
Hath sworn to avenge the poor sorrowing Jew.

Rouse, rouse ye then, Christians, if Christians indeed,
Your hearts for the sorrow of Judah will bleed;
Ye will mourn for her Temple, her glory laid low,
Ye will mourn for her son the poor sorrowing Jew.

Oh! think ye, with fear, on the curse and the woes,
Jehovah has threatened on Abraham's foes;
Oh! remember That He who was offered for you,
In the days of His flesh was a sorrowing Jew.

And Thou, blessed Spirit, whose life-giving power,
Alone can the feet of the wanderer restore;
O teach them their own pierced Messiah to view,
And bring to His fold the poor sorrowing Jew.

XX.

Lord, we would execute Thy will,
Tow'rds Jacob's exile race,
Happy and honoured to fulfil,
Thy purposes of grace,
But who are we, that we should be
Heralds of mercy, Lord, from Thee?

Swift to shed blood our feet have been,
And will the exile greet,
When on the distant mountains seen,
A Gentile's blood-stain'd feet?
Vain is the olive-branch: they know
The arts of their insidious foe.

How shall they our report receive?
What wilt Thou send by us?
What token—that they may believe
That we are honoured thus?

Our Gentile race hath been Thy rod,
The last, worst, scourge of Israel's God.

Shepherd of Israel, they are Thine!
Though lost, they are Thy sheep!
It asks, it needs Thy power divine,
To comfort those who weep.
And Thou alone canst give relief,
"Beauty for ashes,"—joy for grief.

Thou, Lord, the Comforter, alone
The breath of life canst give;
In vain we gather bone to bone,
Unless Thou bid'st them live.
Breathe on them, Lord, and they shall be
Rais'd from the dead, and live to Thee!

And breathe on us—if from above
One of Thy heavenly train
Shall touch our lips with burning love,
We shall not speak in vain!
Breathe on us, Lord, and we shall be
Accepted messengers from Thee!

XXI.

The pyramids in Egypt stand,
Where Israel's sons in bondage toil'd;
They were the saviours of his land
The haughty despot proudly spoiled.

These mighty piles to dust may turn,
Unquenched the Burning Bush shall burn.

And why? while every nation boasts
Of kings more great than man may be,
Thy founder was the Lord of Hosts,
Who made the earth and swelling sea;
And while their strong foundations stand,
Thy name men's wonder shall command.

Thy passage through the Red Sea fell,
As strikes an earthquake, on the ear;
The nations heard it as their knell,
And hostile monarchs, filled with fear,
Their armies joined in one array,
Thy conquering career to stay.

But not their chariots, nor the force
Of warriors trained to sword and shield,
Nor the proud valour of their horse,
When clothed with thunder in the field,
Could stand before that Power which give
Courage that made the timid brave.

To thee were stronger weapons given;
For thee the powers of Nature rose;
The broad artillery of heaven
Its lightning poured upon thy foes;
And with thine arms the stars on high
Fought in their courses from the sky.

What, though the voice of worldly fame,
Hath passed in silence o'er thy sons,
Yet can we find no greater name ;
Among earth's boasted mighty ones,
Than he at whose command the sun
Threw back the shades of night begun.

The records of the sacred page,
In which thy deeds have found a place,
Shall carry to the latest age
The wondrous conquests of thy race.
Mighty in wars! when wars shall cease,
Thou shalt be mightier still in peace.

Since He from whose almighty hand
Each potentate receives his throne,
For ever give thy sires the land,
Why is it now no more thine own?
Why faithless still the message spurn,
That bids thee to thy King return?

XXII.

It was a Christian Sabbath eve,
And few were passing by
The dull and ancient little street,
With its quiet churchyard nigh.
On a door-step an aged man
Sat down most wearily.

And the door opened where he sat—
The old man strove hard to rise,
Then looked up with a pleading look
In his dark shrinking eyes,
As if expecting to be spurned
For something men despise.

Yes, he expected to be spurned—
For on his face he knew
(As surely as the brand of Cain)
Was stamped a poor old Jew,
And so he strove to crawl away
Before a curse he drew.

But forth there stept an ancient sire,
Whose hairs were silver white;
He went to walk among the tombs,
In the still, solemn night.
On his soul just as peacefully
Would fall the grave's calm night.

And, looking down, with kindly smile,
He met the shrinking eye,
And asked the stranger wherefore there
He sat so wearily?
"A poor Jew of Jerusalem,
I'm journeying home to die."

The good man on his threshold paused:
"I am a Christian true,

And for my blessed Master's sake
Thou art welcome, poor old Jew!
So turn thee in with me and rest,
And then thy way pursue."

The Jew rose by his helping hand,
And o'er the threshold stept;
As with the turning of a tide
His wreck-strewn heart was swept—
And, trembling like a little child,
Holding that hand, he wept.

He told how strangely each kind word
Had sounded in his ear;
How strangely on his withered cheek
He felt each gushing tear,
And how within his heart was that
Which warned him death was near.

He said, "I've wandered all the earth—
For me no home hath smiled;
Jerusalem hath been to me,
Mother, and wife, and child;
Wherefore across all Germany
With weary step I've toiled.

For such a longing seized my heart
Jerusalem to see—
Oh city, crown of all the earth!
When wilt thou builded be?

And all thy weary, wandering sons,
Come with their King to thee?

O would that I had strength these limbs
In thy dear soil to lay!"—
He said, and from the setting sun
He turned his eyes away,
For his beloved Jerusalem
With hopeless heart to pray.

"Then let thy wanderings be done,"
The saintly Christian said,
"I have a vacant chair to fill,
I have a grave new made;
So we can rest together here,
And there in sleep be laid."

Then answered him the weary man:
"If all were Christians true,
We soon should build Jerusalem!"
That night the poor old Jew,
On Christian breast, went to his rest—
Jerusalem the new.

XXIII.

All hail! the pow'r of Jesu's name!
Let angels prostrate fall;
Bring forth the royal diadem,
And crown him Lord of all.

Crown him, ye martyrs of our God,
Who from his altar call;
Extol the Stem of Jesse's rod,
And crown him Lord of all.

Ye chosen seed of Israel's race,
Ye ransomed of the fall;
Hail him! who saves you by his grace,
And crown him Lord of all.

Hail him, ye heirs of David's line,
Whom David Lord did call;
The God incarnate—man divine,
And crown him Lord of all.

Sinners, whose love did ne'er forget
The wormwood and the gall,
Go, spread your trophies at his feet,
And crown him Lord of all.

Let every kindred, every tribe,
On this terrestrial ball,
To him all majesty ascribe,
And crown him Lord of all.

XXIV.

The God of Abrah'm praise,
Who reigns enthron'd above;
Ancient of everlasting days,
And God of love!

Jehovah, great I am!
By earth and heav'n confest,
I bow and bless the sacred name,
For ever bless'd.

The God of Abrah'm praise,
At whose supreme command
From earth I rise, and seek the joys
At his right hand.
I'd all on earth forsake,
Its wisdom, fame, and pow'r,
And him my only portion make,
My Shield and Tow'r.

The God of Abrah'm praise,
Whose all-sufficient grace
Shall guide me all my happy days,
In all his ways:
He calls a worm his friend!
He calls himself my God!
And he shall save me to the end,
Through Jesu's blood.

He by himself hath sworn,
I on his oath depend;
I shall, on eagle's wings upborne,
To heav'n ascend;
I shall behold his face,
I shall his pow'r adore,
And sing the wonders of his grace
For evermore!

XXV.

Blow ye the trumpet, blow,
The gladly solemn sound;
Let all the nations know,
To earth's remotest bound,
The year of Jubilee is come;
Return, ye ransom'd sinners, home.

Exalt the Son of God,
The all-atoning Lamb:
Redemption through his blood
To all the world proclaim;
The year of Jubilee is come;
Return, ye ransom'd sinners, home.

Ye, who have sold for nought
Your heritage above,
Come, take it back, unbought,
The gift of Jesu's love:
The year of Jubilee is come;
Return, ye ransomed sinners, home.

The Gospel trumpet sounds;
Let all the nations hear,
And earth's remotest bounds
Before the throne appear:
The year of Jubilee is come;
Return, ye ransom'd sinners, home.

XXVI.

DAUGHTER of Zion, from the dust
Exalt thy fallen head;
Again in thy Redeemer trust;
He calls thee from the dead.

Awake, awake, put on thy strength,
Thy beautiful array;
The day of freedom dawns at length,
The Lord's appointed day.

Rebuild thy walls, thy bounds enlarge,
And send thy summons forth;
Say to the South, "Give up thy charge,
"And keep not back, O North!"

They come, they come, the exil'd bands!
Where'er they rest or roam,
They hear thy voice in stranger lands,
And hasten to their home.

Thus when this universe shall burn,
And God his works destroy,
With songs the ransom'd shall return
And everlasting joy.

XXVII.

Rock of ages! cleft for me,
Let me hide myself in thee;

Let the water and the blood,
From thy riven side which flow'd,
Be of sin the double cure ;
Cleanse me from its guilt and pow'r.

Not the labour of my hands
Can fulfil thy law's demands ;
Could my zeal no respite know,
Could my tears for ever flow ;
All for sin could not atone ;
Thou must save—and Thou alone !

Nothing in my hand I bring,
Simply to the cross I cling ;
Naked, come to thee for dress ;
Helpless, look to thee for grace ;
Foul I to the fountain fly ;
Wash me, Saviour, or I die !

While I draw this fleeting breath—
When my eye-strings break in death—
When I soar to worlds unknown—
See thee on thy judgment throne—
Rock of ages ! cleft for me,
Let me hid myself in Thee !

XXVIII.

Lo ! he comes with clouds descending,
Once for favour'd sinners slain !
Thousand thousand saints attending,

Swell the triumph of his train;
Hallelujah!
Jesus comes, and comes to reign.

Every eye shall now behold him,
Rob'd in awful majesty!
Those who set at nought and sold him,
Pierc'd and nail'd him to the tree,
Deeply wailing,
Shall the true Messiah see!

Blest redemption, long expected!
See, his solemn pomp to share,
All his saints, by man rejected,
Rise to meet him in the air!
Hallelujah!
See the day of God appear!

Yes, Amen! let all adore thee,
High on thine eternal throne!
Saviour! take the pow'r and glory,
Claim the kingdom for thine own:
O come quickly!
Come, and make thy glories known.

XXIX.

At an examination of a class of Jewish children, the 53d. chapter of Isaiah having been read, the question was asked, *To whom does the prophet refer in this chapter?* After a pause, a little girl answered softly, *To your Saviour, sir.*

110691

My Saviour! yes, my child; but why
Put from thyself this precious name?
For such he came to bleed and die;
For such he suffered grief and shame.

My Saviour! but not mine alone;
On him the sins of all were laid;
O, limit not the Holy One,—
For all He full atonement made.

My Saviour! God and man in one;
O fact mysterious, and yet true!
Flesh of thy flesh, bone of thy bone:
Jesus, my Saviour, was a Jew.

Yes, for His sake a Jew is dear,
In him my Saviour's form I see;
Moved by his love, assembled here,
We Gentiles look with love on thee.

Say not "my Saviour," gentle child;
Say rather "ours," o'er thee He yearns;
Beaming with love and pity mild,
His gracious eye on thee he turns.

Hast thou no sins to mar thy rest?
No guilt to bow thy spirit down?
No care to swell thy youthful breast?
No cause to fear thy Father's frown?

Say, where's thy altar ?—where thy priest ?
Thy sacrificial offering—where ?
My Saviour, clothed in blood-stained vest—
All these in one, behold them here.

My Saviour ! Christ ! on thee I call;
Send down thy Spirit from on high;
Break down the separating wall;
Pity these lambs, and bring them nigh.

Shepherd of Israel ! hear our plea;
Back to the fold thine outcasts bring;
Rend, rend the veil, and let them see
In Thee their long-expected King.

XXX.

JERUSALEM ! my happy home !
Name ever dear to me !
When shall my labours have an end,
In joy, and peace, and thee ?

When shall these eyes thy heav'n-built walls,
And pearly gates behold ?
Thy bulwarks, with salvation strong,
And streets of shining gold ?

O when, thou city of my God,
Shall I thy courts ascend,
Where congregations ne'er break up,
And Sabbaths have no end ?

There happier bowers than Eden's bloom,
Nor sin nor sorrow know:
Bless'd seats! through rude and stormy scenes,
I onward press to you.

Why should I shrink at pain and wo?
Or feel at death, dismay?
I've Canaan's goodly land in view,
And realms of endless day.

Prophets, apostles, martyrs there,
Around my Saviour stand;
And soon my friends in Christ below
Will join the glorious band.

Jerusalem! my happy home!
My soul still pants for thee;
Then shall my labours have an end,
When I thy joys shall see.

XXXI.

Who hath our report believed?
Shiloh come is not received,
Not received by his own!
Promis'd Branch from root of Jesse,
David's offspring, sent to bless you,
Comes too lowly to be known.

Like a tender plant, that's growing
Where no waters friendly flowing,

No kind rains refresh the ground;
Drooping, dying, ye shall view him,
See no charms to draw you to him;
There no beauty will be found.

Lo! Messiah, unrespected!
Man of griefs, despis'd, rejected!
Wounds his form disfiguring!
Marr'd his visage more than any;
For he bears the sins of many,
All our sorrows carrying.

No deceit his mouth had spoken,
Blameless, he no law had broken,
Yet was number'd with the worst:
For, because the Lord would grieve him,
Ye, who saw it, did believe him,
For his own offences curst.

But, while him your thoughts accused,
He for us alone was bruised;
Yea, for us the victim bled!
With his stripes our wounds are cured
By his pains our peace secured;
Purchas'd with the blood he shed.

Love amazing, so to mind us!
Shepherd come from heav'n to find us,
Wand'ring sheep, all gone astray;
Lost, undone by our transgressions,

Worse than stript of all possessions,
Debtors without hope to pay.

Death our portion, slaves in spirit,
He redeem'd us by his merit,
To a glorious liberty;
Dearly first his goodness bought us,
Truth and love then sweetly taught us,
Truth and love have made us free.

Glory be to him who gave us,—
Freely gave, his Son to save us;
Glory to the Son who came;
Honour, blessing, adoration,
Ever from the whole creation,
Be to God, and to the Lamb!

XXXII.

Dark is the flow of Siloe's stream,
And Zion's walls are low;
Deserted Judah's cities seem
To mourn their children's wo.

Yet mourn not, Judah, for the Lord
Will yet his arm extend,
Help to his suff'ring sons afford,
And Jacob's ills shall end.

From glowing realms of eastern light,
From ev'ning's softer skies,

From where the Sev'n that rule the night,
In cold conjunction rise;

From southern climes, where'er they be,
Where'er thy sons may roam,
A remnant yet their Lord shall see,
And find their promis'd home.

XXXIII.

Take down the harp from willow tree,
And sing Jehovah's song;
For He hath set His people free
From thraldom and from wrong.

No more in foreign lands we'll stray,
No more as strangers roam;
The trumpet great is blown to-day,
The year of jub'lee's come.

Our fathers' land shall we possess,
And peace and rest obtain;
And in Jerusalem's courts we'll bless
Our fathers' God again.

We nor will gain it by the sword,
Nor hold it by our might;
Our battles our victorious Lord
For us Himself shall fight.

Whoe'er His arm of power withstand,
Shall sink beneath His rod:
From east to west shall He command,
And govern like a God.

All nations shall observe His laws,
All kings confess His sway;
For He shall plead the needy's cause,
And frown the proud away.

Justice and judgment shall maintain
His throne for evermore:
Let Israel's God for ever reign,
Earth's King from shore to shore.

XXXIV.

God of Israel, God of grace,
On thy people, Jacob's race,
Wilt not thou thy Spirit shed,
And restore them, captive led?
Wanderers 'mong the nations long;
Everywhere the heathen's song;
'God hath cast them off,' they say,
'And no more his care are they.'
Wherefore hast thou put to shame,
In thy wrath, thy glorious name?
And thy people cast aside?
And to them thy grace denied?
Hard is Israel's captive lot—
Scorned by man; against them hot

God's displeasure: wherefore so
Art thou turned to be their foe?
Guilty of thy Chosen's blood,
Wash them in its cleansing flood;
Shall it flow, and flow in vain?
Substitute and sinner slain.
In thy righteousness awake,
For thy own Messiah's sake;
O return, return on high,
And thy promise verify!
And let him behold his seed,
In both Jew and Gentile freed;
'Father, pardon!' hear him crave;
Mercy's vengeance is to save.
Israel's enmity remove,
And enrich their hearts with love;
And, bold heralds, in his name
They salvation shall proclaim.
Then all earth shall hear and fear,
And to Jacob's God draw near;
And a song of glorious praise
To his name, in triumph, raise.

XXXV.

Grant us, gracious God, thy blessing,
Turn thyself to us again;
From the heathen long oppressing,
Save us, O thou Help of men!

Surely greatly sinn'd our fathers,
They thy just commandments broke;
Thou art he who Israel gathers,
As a shepherd doth his flock.

And, if thou wilt not deliver,
We in servitude must pine;
For, for ever and for ever,
We will have no help but thine.

Thou hast promised to restore us
From the desert, and the deep:
Thou shalt have dominion o'er us,
When long jubilee we keep.

Thine are we—thy chosen nation,
Whom thou brought'st from Egypt forth,
And didst settle for salvation,
'Mong the nations of the earth.

Changeless thou: from everlasting
Thou to everlasting art:
With our God there's no off-casting—
Pity fills our Father's heart.

Toward us is his hand outstretched
Every benison to give;
All the day hath he beseeched
Israel to return and live.

Rebels long, thou Father tender!
We submit ourselves to thee:
Praises, praises will we render
To our God, who makes us free.

All the world our loud confession
Of our sin, betimes, shall hear,
Died our King for our transgression,
And makes light to us appear.

XXXVI.

Return that we may look on thee,
Thou daughter of Jerusalem;
The morning breaks, the shadows flee,
Resplendent shines that orient gem,

Which tells the watchman on the tower
That long has past the midnight hour;
Cry, Herald cry, in words that burn,
"Return, O Shulamite, return!"

Return, that we may look on thee,
Thou outcast, widowed, mourning one;
Rise from the dust; we fain would see
Thee put thy beauteous garments on;

The winter of thy woe is past;
Thy gladsome Spring is hasting fast;
Well can its signs thy friends discern—
"Return, O Shulamite, return!"

"Rise up, my dove, my fair one, rise!"
Dost thou not know who speaks to thee,
With love and pity in His eyes,
Mourning thy long captivity?—

He calls thee from the clefts to come;
Invites his dove, His wanderer home;
And hast thou yet His name to learn
"Who says, O Shulamite, return?"

He longs to hear thy voice repeat
Those tender words of Israel's cry;
No music to His ear so sweet
As that relenting, loving sigh,

Which breathes into His listening ear
"O when will He, my Lord, appear?"
He answers, while His bowels yearn,
"Return, O Shulamite, return!"

'Tis not His will that thou should pine
In Kedar's tents, a stranger lone;
In Salem's courts He'd see thee shine,
The curtained halls of Solomon;

The wilderness is not "thy rest;"
He calls thee to be clothed and blessed;
His chosen one He ne'er will spurn—
"Return, then, Shulamite, return!"

XXXVII.

Come, thou belov'd Redeemer, come,
  Thy waiting church to bless;
Shine forth to cheer thy sabbath-day
  Thou Sun of Righteousness!

Once thou hast said, Remember, keep
  This sacred day to me;
And we, obedient to thy word,
  Devote it, Lord, to thee.

Thou, O Jehovah, art our God,
  And thy great name is One!
All prayer and worship and renown
  We yield to thee alone.

In life's short journey we delight
  To meet the day of rest;
Wearied with six days' care and toil,
  We love thy sabbath best.

Rise, royal city, Zion rise,
  Thy King's approach to hail;
Long has thy night of mourning been
  In sorrow's gloomy vale.

Thus saith thy God, in richest love,
  "Hear, O my people, hear!"
Thy dust and sackcloth lay aside,
  In glorious robes appear.

To you, my people, Jesse's Son
Hath full salvation brought;
By him, the man of Bethlehem,
Is thy salvation wrought.

Awake, arise, thy light is come,
Sing with triumphant voice;
Thy shame is past, thy sorrow gone,
Let Israel's sons rejoice.

XXXVIII.

Thy priests have fled: thy altar 's rent:
Thy sacrifices o'er:
The smoke from golden censers sent
Shall load the gale no more:

Thy heavenly harp has sobb'd its last,
Thy prophets, cold as clay;
Thy triple crown in dust is cast,
Thy kingdoms given away.

They pierce thy heart;—thou dost not fall;
Years roll: —thou canst not die;
Thou stand'st alone, bereft of all
Save immortality!

They swathe thee in funereal shroud;-
Thy limbs are writhing still:
From out the gloom of living tomb
Flash eyes they cannot kill.

Thou walk'st the world; by every hearth
Choosing a resting place:
All powerless seem the lords of earth;
They hate, they dread thy face.

They stab: their poniard seems a jest;
They chase: thou wilt not fly;
Thou pointest to thy bleeding breast,
And to thy quenchless eye.

Yet didst thou not in ashes roll,
Thy power had ne'er been known:
Thy empire o'er the human soul
Is greater than thy throne.

Thou might'st have flourished, reign'd for aye,
O'er one small spot of earth;
Thy strength, thy might, thy real right
From ruin date their birth.

Kings had not found thou could'st not die
Till fallen beneath their throne;
They would have held thy destiny
As human as their own,

Did they not see thee, bending low,
A legislator still;
A marvel to thy bitterest foe,
Baffling thy conqueror's will!

Fallen as thou art, thou hold'st a scroll
That checks the wildest wings;
And wakes and holds, from pole to pole,
The consciences of kings.

Trembling they ask, what Moses saith?—
What promise props their throne?
And on the remnant of thy faith
Europe has built its own!

Thy Book in all their temples lies:
Thy songs make half their prayers;
They read the page with solemn eyes,
And blend thy lot with theirs.

And while they say thy sceptre's riven,
They kneel and kiss the rod;
Thanking thee for their hopes of Heaven,
Their glimpses of a God!

Eternal mourner! crownless queen!
Mysterious despot! say,
When shall we view the hand unseen
That seems thy course to sway?

Dost thou the world's great drama rule?
Hold'st thou the nations' fate?
What do we learn in thy strange school?—
To wonder and to wait.

XXXIX.

Arise, great God! and let thy grace
Shed its glad beams on Jacob's race;
Restore the long-lost scatter'd band,
And call them to their native land.

Their mis'ry let thy mercy heal,
Their trespass hide, their pardon seal:
O God of Israel! hear our prayer,
And grant them still thy love to share.

How long shall Jacob's offspring prove
The sad suspensions of thy love?
Say, shall thy wrath perpetual burn?
And wilt thou ne'er, appeased, return?

Thy quick'ning Spirit now impart,
And wake to joy each grateful heart,
While Israel's rescued tribes in Thee
Their bliss and full salvation see.

XL.

The Jews do perish; day by day
Thousands on thousands pass away:
O Christians, to their rescue *fly!*
Preach Jesus to them ere they *die.*

Wealth, talents, labour, *freely give;*
Spend and be spent, that they *may live.*
What hath your Saviour *done for you?*
And what for him should you not do?

XLI.

How long, O Lord, shall Jacob's seed
Continue wanderers forlorn,
Oppress'd, despis'd, a byeword made,
Treated with ridicule and scorn?

How long shall Jacob's seed remain
In ignorance and enmity;
Reject Thy well-beloved Son,
Who lov'd and died on Calvary?

O magnify Thy grace in them,
And save them with Thy mighty hand,
Unto Thy favour them restore,
And gather them from every land!

Attend the efforts which are made!
On their behalf, with power divine;
And let thy servants soon have proof,
Thine ancient people *still are thine!*

חוטא·

הכפר הקטן הזה לך הוא· לתת לך תקוה
ונחמה ושמחה ושלום:

אך האמין ברצון טוב האלהים לסלוח לכל חוטא אשר בעל תשובה· והתפלל לו בלב שלם בעד חסד· ודע אמנם כי אם תשוב באמת (ולא בדרך מלבדו) יסלח לך· כן גם אתה· למען בנו היחיד:

זכור· כחכה יהוה לחננך· על כן הסיר מסות השטן· אשר מאוה כי לא תאמין ברחמי האלהים· ואשר יפתה אתך להאמין כי חמאותיך גדולות הנה מלהסלח· לא תוכל זאת להיות· כי דם המשיח מטהר אותנו מכל חמא (יוחנן א' א' ז'):

מדעך אל ימנעך
ולא כחולם התערך לו
זאת לבדה דרש ממך
לדעת כי צורך לך עזרו

תפלה בסתר ובלב שלם היא הדרך אשר לא יחדל לקנות נוח ונחמה בכל עת צרות גדולות:

לב רך ונשבר ונדכה· ודעת שפלה אשר גמלת נזר דין· ותפלות בכל לבך בעד חסד· הנה חמה הדברים הבאים עם ישועתה· והמה נקבלים בכל עת לפני אלהינו· כי אל חנן הוא:

הקורא הספר הקטן הזה יזכר כי מנפשו לא יכול לעשות דבר לגמול את חן האלהים· ולא ישתחה לב· כי רצה האלהים לתת רוח קדשו לכל מבקשיו· ונם לתת תשובה ואמונה ורוח תפלה לכל הנפש הדרשת· ולא ימאן לתת אלה לכל שאליו:

ROBERT YOUNG, EDINBURGH.

אם נער קטן · בן שש שנים · יצאה ביום אחד לבקש בית · ותקח בנה עמה · ויהי אחרי אשר לקחת חדר רק אחד · כאשר היו ישבים בביתם ויבכה הנער הקטן במאד מאד · ותאמר אמו לו מה הוא הדבר · השלום לך · ויען הנער ויאמר לאמו · כי לקחת הבית ההוא · ותענה אמו לו בני ידידי הלא מקום טוב מבית אשר יש לנו עתה · ויען הנער הקטן ויבכה · כן · אבל אין חדר קטן בו לתפלה :

הזאב והשה :

ויהי ביום אחד ויבאו זאב ושה בעת אחת לשתות ממי נחל הנזל מצד ההר · ויעמד הזאב ממעלה ושה מתחתו ביד הנחל · ויחמר הזאב להתאנות עמה · וישאל ממנה ויאמר לה · למה עכרת את המים ותדליחי אותם · ולא אוכל לשתות מהם · וישאל בעת ההיא כפר מן השה · ותחרד השה מאד בשטנה הזאת ותענה ותדבר לזאב בקול שפל · כי לא תכל לדאות איך תהיה האמת · כאשר שתה מים העברים על הזאב · ועל כן לא תכל להדליח אותם ממעלה הנחל · ויען הזאב ויאמר לשה · יהי כן · ונד את · ויאמרו לי כי רגלתני אחרי גוי שש חדשים מזה · ותענה השה ותאמר לזאב · אמנם העת אשר דברת עליה היא טרם נולדתי · וכאשר מצא הזאב כי אין כוח

חלק א' אמונה בבוא המשיח היתה בימים קדמונים ובימינו לקח יקר ליהודים היא · גם כי נפזרו ונפצו בכל הארץ דבקים המה לאמת הזאת המקרא · ושמו אותו בעקרי דתם · בספרי תפלותיהם · ובפרושיהם · זה טוב מאד · ובלי שפק הוא סמך אותם תחת צרותיהם הגדולות בעבור גלותם אשר היתה לימים רבים · הוא שמר אותם תחת האלהים מחרבה שלמה · ועוד יש עדות גדולות ורבות כי ישוע הנצרי בן דוד הוא המשיח אשר דבר עליו משה והנביאים · נשאל למה לא לקחים אותו היהודים באחת ומכירים אותו · הטענה הגדולה אשר הביאו עליו עתה היא כי נקרא בברית החדשה בן האלהים · וכי האמינו הנצרים כי האלהים הוא · אמת היא כי נמצא הלקח הזה בכל דלת עונגליון · וכי כל אשר נצרים כנים האמינו בו כאלהים · ונעים לדעת אשר אלהות המשיח לא תעמד רק על עדת הברית החדשה · אשר הלקח הזה נגלה בכתבי ברית הישנה והאמינו בו גם היהודים הקדמונים :

עצת הספר הזה היא להראות אשר כברית הישנה המשיח היה להיות אלהים · וכי יש הוא הנקרא בה מלאך יהוה · וכי נראה בעת ההוא כאלהי אברהם ואלהי יצחק ואלהי יעקב · וכי השם הנתן בברית החדשה לישוע הנצרי הוא נמצא בברית הישנה · לא נתן לאחינו היהודים

אברהם יצא מארצו ומבית אביו במצות האלהים ·
כן עזב המשיח השמים בגזרת האב · וישב על
הארץ להציל בני אדם מן השטן
אמר האלהים כי יתן את ארץ כנען לאברהם
ולזרעו
כן נתן יהוה למשיח ולזרעו ברוח את השמים
הציל אברהם את לוט והמון רב עמו בנצח גדול
כן הציל המשיח את בחיריו מחטאה ומשטן
צורך לאברהם כי נמול הוא וכל ביתו
כן צורך למשיח ולקהלו להקדש
אברהם היה מלך וכהן ונביא בביתו
כן המשיח הוא מלך וכהן ונביא בקהלו
גלה יהוה לאברהם עצת רצונו
כן גם למשיח בנו היחיד
התפלל אברהם בעד הצדיקים בסדם ונם בעד
רשעים אשר בה
כן המשיח מליץ הוא תמיד בעד הצדיקים
אשר בתבל · וירחם על הרשעים ויתפלל
גם הוא בעד רצחיו
עשה אברהם את רצון האלהים בכל דברים · וילך
להקריב את בנו היחיד לאלהים על הר מוריה
כן עשה המשיח גם עד מות · כי הקריב את
נפשו לאביו על הר גלגלתא
גרש אברהם את הגר ואת ישמעאל מביתו
כן יגרש המשיח ממלכותו כל הרשעים והלצים

כהלכתי במדבר התבל הזאת באתי אני למקום
אחד · ויהי בו בור · ושכבתי במקום ההוא ואישן
ובשנתי חלמתי חלם · והנה ראיתי איש נלבש
בבגד עדים · והוא עומד בקמום אחד · ופניו
מביתו וספר בידו וסבל גדול על גוו · וארא והנה
פתח את הספר ויקרא בו · וכאשר קרא
בכה וחרד מאד · ולא יכול להתאפק ויקרא
בקול תאניה לאמר · מה אעשה · במעמד
הזה הלך לביתו ויתאפק בעוד יכולת לו פן
יראו אשתו ובניו את צרתו · ולא יכול להתאפק
עוד · וידבר באחרית אל אשתו ואל בניו ויאמר
אליהם כן · אשתי ידידה ואתם בני מעי אני
רעכם ידיד אני נדמתי על דבר הסבל הזה אשר
כבד ממני וגם הוגד לי כי עירנו אשר נשב בה
תשרף באש מן השמים · וכי אנכי ואת אשתי
ואתם בני נעימי באים אנחנו למשחת עמה אם
אין לנו דרך להמלט · ולא ידעתי איך · בדברו כן
השתוממו קרוביו · גם כי לא האמינו את אשר הגד
להם · אך יען חשבו כי חלה הוא · ועל כן השימו
אותו מהרה במטה כי קרוב הלילה · ויאמרו
בלבבם · טוב שנה לו · והיה הלילה לו כיום
ועל כן תחת שנה היו לו אנחות ודמעות · ויהי
בבקר וישאלו ממנו השלום אליך · ויען ויאמר
להם · רע ורע · ויחל לדבר להם עוד · ולא
ישמעו ולבבם הקשה · ויחשבו לעשות טוב לו

ילדים ידידים · הגדתי לכם דברים רבים על משה בפעמים רבים · ועתה יש לי עצה להגיד דברים אחרים עליו אשר לא ידעתם · ושימו לבבכם עליהם · נושע משה ביד בת פרעה המלך כאשר יצו אביה כל זכר העברים להושלך ביאר נילום · כאשר גדל מאן את אוצרות מצרים יען חשב כי טוב להתענות עם עם האלהים · ונבחר באלהים לנהוג את עם ישראל מארץ מצרים במדבר · ויעלה לאלהים על הר סיני · וישב שם ארבעים יום וארבעים לילה · וכאשר היה שם קרן עור פניו · מליץ הוא בין האלהים ובין העם · שלח שני עשר מרגלים לתור את הארץ בענן · בחר בשבעים זקנים · וגם כי עשה כל דבר בעד טוב לישראל · עוד מאסו אותו · איש ענו מאד הוא ויתפלל בעד אויביו · בטרם מותו ברך את ישראל · ואחרי כי השלים לכתוב את ספר התורה וימות בהר נבו :

ועתה ילדים · משה נביא הוא · ויאמר לעם ישראל נביא מקרבך מאחיך כמני יקים לך יהוה אלהיך אליו תשמעון · נמלאה עתה הנבואה הואת · כי בא ישוע בתבל · ואגיד לכם דברים אחדים אשר בם דומה הוא למשה :

בצוות הרודום את ילדים בבית לחם להקטל נושע ישוע ביד יוסף כי נשא אותו במצרים מנסה הוא במדבר ארבעים יום וארבעים לילה

1 ש. מא הי עאיה אלאבשאן אלעצמי?
ג. אן עאיה אלאבשאן אלעצמי הי אן נמחבר
אללה ויהמתע בה אלי אלאבד:
2 ש. מא הו אלקאנון אלדי אעטאנא אנאו
אללה ליעלמנא כיף עמגרו ונתמתע בה?
ג. אן לאם אללה אלמוגוד פי אלכתב
אלמקדשה אעני כתב אלעהד אלקדים ואל
הד אלגדיד הי אלקנון אלוהיד אלדי יעלמנא
בה אללה כיף עגרי ונתמתע בה:
3 ש. מא דא תעלמנא אלכתב אלקדשה
עאלבא?
ג. אן אלכתב אל מקדשה עאלבא תעלמנא
מאיגב עלי אלאנשאן אע קאדו פי צפאת אללה
ומא הי אלואגבאת אלתי אלזם אללה אלאנשאן
בהא:
4 ש. מא הו אללה?
ג. אללה רוח עיר מחדוד אולי עיר מתעיר
פי כונה וחכמתה וקדרתה וקרא שתה ועדלה
וגודתה וחקה:
5 ש. הל יוגד אנתר מן אלה ואחד?
ג. אנה יוגד אלה ואחד פקט והו אלאלה
אלחי אלחקיקי:
6 ש. כם אקנומא פי אללאהות?
ג. אן פי אללהות תלתה אקאנים והי אלאב
ואלאבן ואלרוח אלקדש והולא אלתלתה אלה

בספר הזה יש לנו עצה לדבר על שלשה דברים · והמה :

על הדרך אשר בו ישראל היה לקוות את המשיח על מותו ודרך אשר בו היה למות ועצת ותכלית צליבתו :

על תקומתו מן המתים וכבודו האחרון ועל הממלכות אשר יקים וישמור ויגדל בכל הארץ לעמוד עד קץ התבל :

א' על הדרך אשר בו ישראל היה לקוות את המשיח · כן קראנו בספר על יד ישעיה הנביא (מט' א' ב' ג') שמעו איים אלי והקשיבו לאמים מרחק · יהוה מבטן קראני ממעי אמי הזכיר שמי וישם פי כחרב חדה · בצל ידו החביאני · וישימני לחץ ברור · באשפתו הסתירני · ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר · אמנם הנבואה הזאת על המשיח היא · כי הדברים אשר מצאים אנחנו בה · אין בכל איש אחד · ואולי נקרא בשם ישראל כמו נקרא זרע אברהם · כי הוא כבוד עמו ישראל · כי הוא ראש הגויה ההיא אשר עם הראש תהיה לישראל האלהים · וכי הוא כמו יעקב (בעת לקחו את שם ישראל) אבק עם האלהים ויוכל בעד הברכה · אמנם איש ולא גוי יחשב · או כל הדברים האחרים אין בם עז (ד' ה' ו') ואני אמרתי לריק יגעתי · לתהו והבל כחי כליתי · אכן משפטי את יהוה ופעלתי

אחי תאות לבי ותפלתי לאלהים בעד ישראל
היא אשר יושעו · כתבתי ספר ראשון על נפרים
אשר אויבים גם לכם וגם לנו · והדברים על כל
אמונה בהשנחת האלהים · והקימתי אמת ברית
הישנה בכלכל אמת דת הנצרים · יקומו
שניהם על יסודה אחת · המה לבדם מן כל
הבשורות נבואת אשר נמצאות בתבל יכלו
להראות ארבע האותות על אשר כתבתי בספרי
הנקרא משטר קצור וקל עם הנפרים · ויוכחו
ארבע האותות האלה אמת מעשה אשר בו כלהן
נמצאו · והקש נכחה הוא · כי אם דברי משה
אמת המה · כן דברי המשיח אמת גם המה · כי
לא תוכלו להוכיח אמת המעשים אשר נעשו
ביד משה בעדות אשר לא תכחנה בעת ההיא אמת
מעשים אשר נעשו ביד המשיח · ולהפוך לא
תוכלו להפך אמת מעשים אשר נעשו ביד
המשיח · פן בעת ההיא תהפכו אמת דת משה
ובן צורך לכם לכפר על משה או להאמין בישוע ·
כי אם תאמרו כמו יש אמרים בקרבם כי מעשי
ישוע אדונו כנכתבים בעונגליון אמת המה ואם
תתעשקו כי לא נוכל מזה להוכיח אמת לקחו יען
יש אמרים אשר מופתות נעשו במעשה כשפים ·
ואז אשאל מכם איך תוכלו להושיע מופתות
אשר נעשו ביד משה מן השטנה ההיא

א. כאשר יבא המשיח איך יוכיח ליהודים אשר בן דוד הוא?

ב. מה האותות הנתנים בברית הישנה אשר בהן ינכר המשיח?

ג. היכר המשיח את ממשלת תלמוד ותורה אשר בעל פי· או הימאן אותה?

ד. אם ימאן ממשלת תלמוד· איך יוכח ליהודים כי המשיח הוא?

ה. היש ליהודים אשר מאמינים בתורה אשר בעל פי· וליהודים האלה אשר מבחשים על ממשלתו ואשר מאנים עולה יראה אחת או יש להם שנים יראות· או יש אחד מהם בשגגה גדולה?

ו. אם נכון ביהודים למאן התלמוד ותורה אשר בעל פי· למה נעזבו כעם לאלף ושבעה מאות שנה (מן העת התפוצה עד עת מנדלסון) בשגגה כן גדולה על תורת האלהים?

ז. אם בשגגה המה על זאת· הלא יוכלים להיות בשגגה במאנם לקחת את ישוע הנצרי?

ח. כאשר יבא המשיח היבא בכבוד כמו נכתב בספר דניאל או היבא עני ורכב על חמור?

ט. היוכלו היהודים להכיר אותו באשר יבא או היש להם שפק בראשית?

י. מדבר הנביא ישועה בספרו ב' א' על עת שלום בכל התבל· ומדבר זכריה הנביא על עת

כתב מורה כפרום בשאלת רע ספר על הדרך
אשר בו היה רצון האלהים להביאו לדעת האמת
ועל חקרותיו הראשונות באמת דת הנצרים
ובן כתב בו · ויהי ביום אחד כי הלכתי לראות
רעי ידיד אשר לקח אשה לו ומצאתי כי
לקח אגרת ממורה מהלל עם אשר כתב
אגרות זה אל זה על חכמת ספרים · ויאמר רעי
אלי היש לך תאוה כי אקרא האגרת הזאת לך
עם השידה היפה אשר שלחה לי · עם כל לבי
השיבתי מענה · השירה אשר בה ספר תקות
ישראל היתה טובה מאד · ותכלה עם הדבדים
האלה · רעי היה נצרי ושבע אמות · לדברים האלה
הנאמרים בקול נמוך נמלאתי בחמה ונראה
לי כי רעי לא נעצב כמו כן · השמר לך אמרתי
לו יש עצה להתעה אותנו · וסרתי מהרה ממנו
כל הדרך חשבה נפשי על הדברים האלה · לא
יכלתי להבין איך איש מלא חכמה כמוהו יכל
להאמין בישוע או איך האיש אשר לשנות רבות
היה רענו וחברנו ועוד לא לדבר על ישוע גם
דבר אחד · ואשר נראה לא לשום לבו גם על
הברית הישנה כן פתאום יכתב למרעי · עם לב
אשר נמלא בחשך במבע · לא יכלתי לראות
דבר בזה ממסה עדום להתעה אותנו ונעצבתי
לחשוב כי מרעי לא היה חלק בכל החמה אשר
בנפשי · מיום ההוא נשאתי דבר האלהים עם

עצת הספר הזה היא לשום לפני הקורא מראה קצרה ונכוחה על הדרך אשר בו מלואת הנבאות הנביחה כי הכתבים הקדשים נתונים המה ברוח האלהים׳ ואתה אשר בידיך יבא הספר הקטן הלא הבשורה הזאת תעירה את קשבך ותפתה אותך לתת לו קריאה זהירה:

האתה נצרי׳ אן ידעת כי טוב הוא לשמור על דבר אמן הנבואה ולא תסור מהרה ממשמעה טעם על התקוה אשר בך ולא תתאפק מבקש איך תוכל לא דך להשיב מענה לכל השאל ממך טעם׳ ואף איך תוכל לקום על המתנגדים ולהחזק את אחיך:

האתה רפה באמונה׳ אן הדבר האמן ההוא נכון לך הוא וטוב לך להקשיב אליו כנר המאיר במקום חשך עד כי יגה (אור) היום ויזרח השחר בלבך׳ לא יאשר אל תוכחות שוא׳ ואם מתמול שלשום בעתו אותך לעני הלצים׳ ואם היית באסון ממקשה בחסר אמונה מדוחי החטא או אם הניעו את אמונתך הוכחות הערומות חכמה שוא׳ לא יהי בלי חפץ או בלי יועיל לך להרגל חרוץ הדרכים אשר כלכל יהוה למען כי ידוע תדע על אמת דברו׳ ורך צרך לך לראות עליו כי תלמוד אשר רוח הנבואה אמנם עדת ישוע היא׳ ואשר היא הוקם לקיות כן גם ליוד אחת ותג אחד׳ אויבינו פלילים ואם שמוע תשמוע או ראות תראה׳ לא תעמד בלי אמונה על אמת אשר נבואה לא באה בימים הקדמונים ברצון האדם כי אם דברו אנשים קדשים מעולם כאשר נפעמו ברוח הקדש ועל כן תחת יש לך שם לחית ואתה עוד מת׳ אם תבקש תמצא ותוכל ברוח ההוא לקרוא את ישוע אדון׳ ולהכר אותו כמושיעך משרש ומוסד ומקום באמונה׳ לתת לפני אנשים תודה באמת לו לאשר מעדים כל הנביאים:

ROBERT YOUNG, EDINBURGH.

A FRIENDLY CALL

TO THE

CHILDREN OF ABRAHAM

TO

SEARCH THE SCRIPTURES, AND CONSIDER THEIR WAYS.

(TRANSLATED FROM THE HEBREW.)

To the Children of Abraham scattered abroad, Grace, Mercy, and Peace be multiplied on you all abundantly.

Men and brethren, "My heart's desire and prayer to God for Israel is, that they may be saved." And in order to show that this desire is more than a mere profession, I have translated into the holy language a little book, containing the things which our Messiah (blessed be his name) hath commanded us to believe and to do. And truly I say unto you, that if ye would read it with a perfect heart, and examine it, and compare it with the Law, and the Psalms and the Prophets, then ye would know that "as in water face answereth to face," so do the words of the Evangelists and the Apostles concerning Jesus of Nazareth, to the words of the Old Testament concerning Messiah; for it is a great error to suppose that believers in Jesus teach anything contrary to the Holy Writings which the Lord God of your fathers hath given to you. It is not so. Our Messiah said, "Think not that I am come to destroy the Law and the Prophets: I am not come to destroy but

to fulfil." All the doctrines which we believe are to be found in the revelation which the Lord gave to his servant Moses, and to the other holy prophets, yea, and many of them may be found in the ancient books of your fathers, and in the Targums, as may be seen in a little work, entitled "Doctrine of the Targums concerning the Messiah." Hear, O Israel, how our Messiah speaks concerning the matter. "Search the Scriptures, for in them ye think that ye have eternal life, and they are they which testify of me." Search the Scriptures for yourselves, and heed not that which your Rabbis say unto you, in the Mishna, or in the Talmud, or in any of their books, for they are blind leaders of the blind. Hear that which the Lord said by the Prophet (Isa. viii. 20.) "To the Law, and to the testimony, if they speak not according to this word, it is because there is no light in them;" and again he says in another place, in the book of Psalms, by the hand of David, King of Israel, "The law of the Lord is perfect, converting the soul," (Psalm xix. 7). Few of your Rabbis know anything concerning the doctrines which our Messiah hath revealed; for they do not read the Books of the New Covenant, that they may learn concerning him, neither will they give you permission to read them, lest you should believe and be saved. But, now, see what the Christians do! They entreat you to compare the prophecies of Moses, and David, and Daniel, and Zechariah, with the life of Jesus of Nazareth, and for this purpose they have printed many thousand copies of the Scriptures, and the Gospels, and have given them to you that ye might read what God saith in them concerning the Messiah, and how all which he spake therein

hath come to pass. But is there any one of your Rabbis who hath printed the Book of the New Testament, and given it to you that ye might read it, and so be able to see for yourselves if there be anything therein which is contrary to the Holy Writings which are in your hands? Not one: and even the little book which is called "The Generations of Jesus," (from which they obtain their knowledge concerning Jesus of Nazareth), they are ashamed of, and hide it from the eyes of Christians, lest its lies should be exposed and refuted!

There is one thing which I would ask you to consider seriously. What is the greatest sin of which a nation or individual can be guilty of in the sight of God. Is it not IDOLATRY! Look back on the history of your fathers, and see how God punished them for this sin. When they made the golden calf in the wilderness (Exod. xxxii. 28), three thousand men perished; when they worshippped Baal Peor at Shittim, (Num. xxv. 9), four-and-twenty thousand perished, and when, in the days of the judges, your fathers pursued after other gods, he gave them into the hands of the Ammonites, the Moabites, and the Philistines, and into the hands of the nations who surrounded them; and, in particular, when, in the days of Nebuchadnezzar, King of Babylon, your fathers provoked Him to anger by their obstinate continuance in this sin, did he not drive them from the land which they had polluted by their idolatry? and did they not for seventy long years "hang their harps upon the willows, and weep when they remembered Zion?" But God, who is rich in mercy to all them that call upon him, remembered their affliction, and heard their groaning,

and by His Spirit stirred up Cyrus King of Persia, to deliver them from their troubles, and to restore them to the land which he had promised to give to them for ever. Yes, my brethren, long as was the captivity of Babylon it came to a close, and again your fathers worshipped God in the place in which the Lord choose to put his name; but why are ye again dispersed? the beautiful house where your fathers worshipped burnt with fire, and ye without a king, and without a prince, and without a sacrifice, and without a home? What is the great sin that ye have committed against God,—so great that he hath left you in this captivity for eighteen hundred years, and hath permitted the iron heel of the oppressor to crush you in the dust for so long a time? From the destruction of Jerusalem by the Romans you have not, as a nation, worshipped idols, why then are ye not restored to the land of your sires? If seventy years' captivity was sufficient for God to mark his anger against idolatry, what, I ask again, is the great sin that your people have committed, that requireth a captivity of eighteen centuries, and which, for anything you can tell, may last as many more?

My brethren, I will tell you what this sin is.

There was a certain householder, and he planted a vineyard, and he fenced it, and he digged a winepress in it, and he built a tower, and he let it out to husbandmen, and he went to a far country; and when the time of the fruit drew near, he sent his servants to the husbandmen that they might receive the fruits of it. And the husbandmen took his servants, and beat one, and killed another, and stoned another. Again he sent other servants

more than the first, and they did unto them likewise. But, last of all, he sent unto them his son, saying, they will reverence my Son. But when the husbandmen saw the son, they said among themselves, This is the heir, come, let us kill him, and let us seize on his inheritance. And they caught him, and cast him out of the vineyard, and slew him. When the Lord therefore of the vineyard cometh, what will he do unto these husbandmen? Will he not miserably destroy these wicked men, and let out his vineyard unto other husbandmen, which shall render him the fruits in their seasons?

My brethren, is it not true that I am able to say to you, as Nathan the Prophet did to David the king, Thou art the man! God made himself known unto your fathers while he left the other nations of the world in ignorance of himself, "He made known his ways unto Moses, and his statutes to the children of Israel:" he dealt not so with any other nation. "He brought a vine out of Egypt; he cast out the heathen and planted it, and he fenced it, and he looked that it should bring forth grapes, and it brought forth wild grapes! And he said, What could I have done more to my vineyard, that I have not done to it? and now, go to, I will tell you what I will do to my vineyard, I will take away the hedge thereof, and it shall be eaten up, and break down the wall thereof, and it shall be trodden down, and I will lay it waste: it shall not be prunned or digged, but there shall come up briers and thorns: I will also command the clouds that they rain no rain upon it. For the vineyard of the Lord of Hosts is the House of Israel, and the men of Judah his pleasant plant, and he looked for

judgment, but behold oppression, for righteousness, and behold a cry."

And so it was. When the time was come—when the sceptre had departed from Judah—when the "seventy weeks" of Daniel were come to an end, God sent forth Messiah the prince, his beloved Son, his fellow, that he might redeem Israel from all their iniquities, but your fathers refused to receive him, and they crucified the Holy One and the Just. And when Pilate proclaimed that there was no fault in him, and said, "I am innocent of the blood of this just man, see ye to it," your fathers cried, "His blood be on us, and on our children!" And truly I say unto you, that it hath been so, how fearfully hath the wish been fulfilled! God hath taken them at their word, and volumes would be required to tell the awful tale!

But yet there is hope. Messiah, in the midst of all his sufferings, prayed for his murderers, "Father, forgive them, for they know not what they do!" And when he was about to leave the world, the last commandment which he gave to his disciples was, that they should preach the gospel throughout the whole world,—"beginning at Jerusalem,"—the very city which had shed his blood! And his disciples did as he commanded them, and a great multitude of your fathers believed, and even a "great company of the priests were obedient to the faith,"—some, it may be, members of the Sanhedrim who slew him; and if he forgave them, he will also forgive you, if you follow their example, and seek him with your whole heart. He is as kind and gracious now as he was then. "Come then to him, take his yoke upon you, for it is

easy, and his burden, for it is light." Then, indeed, but not till then, will ye find rest for the sole of your foot, reconciliation with God, and the fulfilment of all the great and exceeding precious promises which he made to your fathers, for then ye will have found him of whom Moses in the Law, and the Prophets did write, Jesus of Nazareth, the Son of God.

The Lord hasten it in his own good time. May it come speedily, even in our days, is the earnest prayer of every Christian man.

לאבותיכם כי בעת ההיא תמצאו אותו אשר כתב עליו משה בתורה והנביאים את ישוע הנצרי בן האלהים · יחושנה יהודה בעתו הטוב · וגם בימינו · שלום לכם :

ר"י

ROBERT YOUNG, EDINBURGH.

חטא בו ויאמר להם · נקי אנכי מדם הצדיק הזה ראו אתם · ויקראו אבותיכם יהי דמו עלינו ועל בנינו · ואמנם אני אמר לכם כי הוא עשה כדבריהם איכה נוראות נשלמה השאלה · והמון ספרים צורך להגיד הבשורת בלהות :

ועוד יש תקוה · המשיח התפלל בעד רוצחיו אבי סלח להם כי לא ידעו מה יעשו · וכאשר קרבה העת אשר בה הוא היה לעזוב את התבל המצוה האחרונה אשר נתנה לתלמידיו היתה כי יקראו הבשורה בכל התבל החל מירושלם העיר ההיא אשר שפכה את דמו · ויעשו התלמידים כאשר צוה אותם ישוע · והאמינו רבים מאבותיכם · וגם המון רב מן הכהנים הקשיבו אל האמונה · ואולי בקרבם אנשים חברי סנהדרין אשר הרג אותו ואם סלח להם כן יסלח לכם אם תאמינו בו ואם תבקשו אותו בלב תמים . נעים וחנון הוא עתה כמו כאשר היה על הארץ · לכן לכו נא עתה לו ושאו את עולו עליכם כי נעים הוא וסבלו כי קל הוא · אז ולא עד העת ההיא תמצאו מנוח לכף רגליכם · וכפרה עם האלהים · ומלואה כל הדברים הגדולים והיקרים מאד אשר דברם

אחים ידידים · הלא זה האמת עליכם
הודיע האלהים תורתו לאבותיכם ויעזב עמי
התבל האחרים בלי דעתו · הודיע דרכיו למשה
לבני ישראל עלילותיו · לא יעשה כן לכל
גוי אחר · כרם היה לידידי בקרן בן שמן ויעקהו
ויכקלהו ויטעהו שרק ויבן מגדל בתוכו וגם יקב
חצב בו ויקו לעשות ענבים ויעש באשים · ויאמר
עתה יושב ירושלם ואיש יהודה שפטו נא ביני
ובין כרמי · מה לעשות עוד לכרמי ולא עשיתי
בו · מדוע קויתי לעשות ענבים ויעש באשים
ועתה אודיעה נא אתכם את אשר אני עשה
לכרמי · הסר משוכתו והיה לבער · פרץ גדרו
והיה למרמס · ואשיתהו בתה · לא יזמר ולא יעדר
ועלה שמיר ושית · ועל העבים אצוה מהמטיר
עליו מטר · כי כרם יהוה צבאות בית ישראל
ואיש יהודה נטע שעשועיו · ויקו למשפט והנה
משפח · לצדקה והנה צעקה . ויהי כן · כאשר בא
מועד ויסור שבט מיהודה וכנמלאו את שבועי
שבעים אשר דבר דניאל עליהם וישלח האלהים
משיח נגיד את בנו היחיד עמיתו למען יפדה
את ישראל מכל עונותיו וימאסו לקחתו והוקיעו
את החסיד והצדיק · וכאשר קרא פילטוס כי אין

עמכם לאלילים · ולמה לא הושבתם לארץ אבותיכם · אם רב לפני יהוה שבעים שנה בגלות להראות אפו על עבודה זרה · מה היא החמאה הגדולה (שאלתי אני שנית) אשר חמאה עמכם כי תהיה לו גלות כזאת לאלף ושמנה מאות שנה ואיך ידעתם כי לא תעמד לעלם :

אחי · אגיד לכם מה החמאה ההיא :

איש היה והוא בעל בית ויטע כרם ויעזקהו ויקב חצב בו ויבן מגדל ויתנהו לכרמים וילך לארץ רחוקה · ותקרב עת הפרי וישלח את עבדיו אל כרמים לקחת את פריו · ויאחזו הכרמים בעבדיו ויכו את האחד ויהרגו את השני ויסקלו את האחרים · ויסף לשלוח עוד עבדים אחרים רבים מן הראשונים ויעשו כן גם להם · ובאחרית שלח אליהם את בנו כי אמר את בני ייראו ויהי כאשר ראו הכרמים את הבן ויאמרו איש אל רעהו · הנה זה היורש לכו נהרגהו ונחזיק בירושתו · ויחזיקו בו וישליכו אותו מחוץ לכרם ויהרגוהו · ועתה כי יבא בעל הכרם מה יעשה לכרמים האלה · הלא ישמיד את הרשעים האלה ויתן את כרמו לכרמים אחרים אשר ישיבו לו את הפרי בעתו :

שפטים רדפו אבותיכם אחרי אלהים אחרים ויתן
אותם בידי אמונים ומואבים ופלשתים ובידי הגוים
אשר סביבותיהם · ועוד כאשר בימי נבוכדנצר
מלך בבל הקניאו אבותיכם את האלהים בשום
לבבם על החטאה הזאת הלא גרש אותם
מארץ אשר חללו בעבודה זרה · והלא תלו
לשבעים שנה את כנורותיהם על הערבים ויבכו
בזכרם את ציון · ואלהים רב חסד הוא
לכל קראיו זכר את ענותם וישמע את אנחתם
ויער ברוחו את כורש מלך פרס להציל אותם
מצרותיהם ולהשיב אותם לארץ המובה אשר
דבר לתת להם לעלם · כן אחי · גם בי גלות
בבל היתה ארוכה נשלמה · ועוד השתחוו
אבותיכם לאלהים במקום אשר בחר בו לשום
שמו שם · ולמה נפצותם אתם עוד · ולמה
הבית היפה אשר בו השתחוו אבותיכם נשרף
באש · ואין מלך ואין נשיא ואין זבח ואין בית לכם
מה החטאה הגדולה ההיא אשר חמאתם על
האלהים כן גדולה אשר עוב אתכם בגלות הזאת
לאלף ושמנה מאות שנה · ויתן עקב ברזל הזורר
לדכא אתכם בעפר לארך ימים · מן העת אשר
בה נשחת ירושלם בידי הרומים לא השתחה

את נבואות משה ודוד ודניאל וזכריה ומעשי ישוע הנצרי עמם · ובעבור זאת דפסו רבבת משניות התנ"ך ואונגליון · ויתנו אותם לכם למען תקראו את אשר דבר האלהים בהם על המשיח ואיך הכל אשר דבר בהם נמלא · אבל היש רבי אחד מכם אשר ידפס ספר הברית החדשה ויתן אותו לכם אשר תקראו בו וכן תבלו לראות לכם אם יש בו דבר אשר הפך הכתבים הקדשים אשר בידיכם · אין מהם אין גם אחד · וגם הספר הקטן הנקרא תולדות ישוע אשר ממנו לקחו דעתם על ישוע הנצרי משיהנו בושו ממנו · והסתירו אותו מעיני נצרים · פן יגלו ויוכחו כוזבו :

יש דבר אחד אשר אשאל אתכם לשם לבבכם עליו בשלמות · מה היא החטאה הגדולה מכל החטאות אשר יכל איש או עם לעשות בעיני האלהים · הלא עבודה זרה · ראו על דורות אבותיכם ותבינו איך ענשם האלהים בגלל החטאה הזאת · בעת כאשר עשו עגל זהב במדבר (שמות לב' כח') שלשה אלף איש אבדו · וכאשר השתחוו לבעל פעור בשטים (במדבר כה' ט') ארבעה ועשרים אלף איש אבדו · וכאשר בימי

הנביאים · לא באתי להפר כי אם להשלם . כל
הלקח אשר מאמינים אנחנו בו נמצא
הוא בבשורת הנבואה אשר נתנה יהוה
לעבדו למשה ולנביאים הקדשים · וגם רב
ממנו נמצא בכפרי אבותיכם הישנים בתרגומים
כאשר נראה בכפרי הנקרא לקח התרגומים על
המשיח . שמע ישראל איך מדבר משיחנו
על הדבר הזה · דרשו בכתבים כי אמרים
אתם כי בם יש לכם חיי עולמים והמה
המעידים לי . דרשו בם איש לנדו · ולא תשימו
לבבכם על אשר אמרו רבוניכם לכם
במשניות או בתלמוד או בכל ספריהם
כי נהגי עורים עורים המה · שמעו את אשר אמר
יהוה ביד הנביא (ישעיה ח' כ') לתורה ולתעודה
אם לא יאמרו כדבר הזה אשר אין לו שחר
ויאמר עוד במקום אחד בספר תהלים ביד
דוד מלך ישראל תורת יהוה תמימה משיבת נפש ·
מעט מרבוניכם ידעים המה דבר על הלקח אשר
גלה משיחנו · כי לא קוראים המה בספרי הברית
החדשה אשר ילמדו עליו · ולא יניחוכם
לקרוא בם פן האמינו ותושעו · ועתה ראו
מה יעשו הנצרים · המה שאלים מכם לחקור

קריאה לבני אברהם.

לבני אברהם הנפוצים. חן וחסד ושלום ירבה לכולכם במאד מאד:

אנשים אחים. תאות לבי ותפלתי לאלהים בעד ישראל היא אשר יושעו. ולהראות כי התאוה הזאת היא טובה מדברים. העתקתי בלשון הקדש ספר קטן המכלכל את הדברים אשר צוה אותנו משיחנו ברך שמו להאמין ולעשות ואמנם אני אמר לכם כי אם קראים אתם בו בלב תם ואם דרשים אתם בו ואם חקרים אתם אתו והתורה והתהלים והנביאים עמו. אז תדעו כי כמים הפנים לפנים כן דברי המבשרים ושליחים על ישוע הנצרי לדברי התנ"ך על המשיח. כי שגגה גדולה היא לחשוב כי המאמינים בישוע מלמדים דבר אחד אשר יהפך הכתבים הקדשים אשר נתנם אלהי אבותינם אליכם. לא כן. אמר משיחנו אל תחשבו כי באתי להפר את התורה או את

ימצא ולרופף יפתח : וכי איש מכם אשר אם בנו ישאל
ממנו לחם ה ת לו אבן : ו או אם ישאל דג היתן לו נחש :
לכן אם אתם הרעים ידעתם לתת מתנות טובות לבניכם אף
כי אביכם אשר בשמים יתן טובות לשאליו : לכן כל אשר
תרצו כי יעשו לכם האנשים כמו כן תעשו גם אתם להם ׳
כי זאת היא התורה והנביאים : פ באו בשער
הצר ׳ כי רחב השער ומרוח הדרך המביא אל האבדון ורבים
המה הבאים בו : וכי צר השער ואץ הדרך המביא אל
החיים ומעטים המהמצאים אותו : פ טו השמרו
לכם מנביאי שקר הבאים אליכם בלבוש כבשים ובקרבם
זאבים טרפים המה : בפריהם תכירו אותם ׳ הילקטו ענבים
מקוצים ותאנים מדרדר : כן כל עץ הטוב יעשה פרי טוב ׳
ועץ הרע יעשה פרי רע : לא יוכל עץ טוב לעשות פרי רע
ולא עץ רע לעשות פרי טוב : וכל עץ אשר לא יעשה פרי
טוב יגדע וישלך אל האש : כ על כן בפריהם תכירו אותם :
פ לא כל האמר אלי ׳ אדון אדון ׳ יבוא אל
כמלכות השמים כי אם העשה את רצון אבי אשר בשמים :
רבים יאמרו אלי ביום ההוא ׳ אדון אדון הלא בשמך נבאנו
ובשמך גרשנו שדים ובשמך עשינו נפלאות רבות : ואז אעיד
להם כי מעולם לא ידעתי אתכם ׳ סורו ממני פעלי און :
פ לכן כל השמע דברי האלה ויעשה אותם אדמה
אותו לאיש נבון אשר בנה ביתו על הסלע : כה וירד הגשם
וישטפו הנחלים ונשבו הרוחות וינעו בבית ההוא ולא נפל ׳
כי יוסד על הסלע : וכל השמע דברי האלה ולא יעשה אותם
הוא ידמה לאיש נבל אשר בנה ביתו על החול : וירד הגשם
וישטפו הנחלים ונשבו הרוחות וינעו בבית ההוא ויפל ׳ ותהי
כפלתו גדולה : פ ויהי ככלות ישוע את הדברים
האלה ויתמהו ההמונים על לקחו : כי היה מלמד אותם כאיש
אשר לו שלטן ולא כמו הסופרים :

אור : ואם רעה עינך כל נוך יחשך ׳ לכן אם האור אשר
בך חשך הוא כמה יהיה החשך : פ לא יוכל
איש לעבוד שני אדנים ׳ כי או ישנא את האחד ויאהב את
האחר ׳ או ידבק באחד ויטאס באחר ׳ לא תוכלו לעבוד את
האלהים ואת הממון : כה על כן אני אמר לכם ׳ לא תדאגו
לנפשכם מה תאכלו ומה תשתו ׳ ולגופכם מה תלבשו ׳ הלא
יקרה הנפש מאכל והגוף מלבוש : שורו אל עוף השמים
כי לא יזרעו ולא יקצרו ולא יאספו לאסמים ואביכם אשר
בשמים מכלכלם ׳ הלא במאד יקרים אתם מהם : ומי
מכם בדאנתו יוכל להוסיף על קמתו אמה אחת : ולמה
תדאגו על מלבוש ׳ בינו אל שושני השדה איכה ינדלו ׳ לא
עמלים ולא טוים המה : ואני אמר לכם כי גם שלמה בכל
הדרו לא היה לבוש כאחד מאלה : ל ואם ככה יעמה האלהים
את עשב השדה אשר היום יהיה ומחר ישלך בתנור אף כי
אתכם קטני האמונה : לכן אל תדאגו לאמר ׳ מה נאכל
ומה נשתה ומה נלבש : כי את כל אלה מבקשים הגוים ׳
ואביכם אשר בשמים יודע כי תחסרון את כל אלה : ובקשו
בראשונה את ממלכות האלהים ואת צדקתו וכל אלה יוספו
לכם : לכן אל תדאגו ליום מחר ׳ כי יום מחר ידאג דאגתו ׳
די לצרה ביומה :

VII. אל תשפטו אשר לא תשפטו : כי במשפט אשר אתם
שפטים בו תשפטו ובמדה אשר תמודו בה ימד לכם : ולמה
תביט את המץ אשר בעין אחיך ולא תבין את הקורה
אשר בעינך : ואיכה תאמר לאחיך ׳ הניחה לי ואוציאה את
המץ מעינך ׳ והנה קורה בעינך : ה חנף הוצא בראשונה את
הקורה מעינך ואז ראה תראה להוציא את המץ מעין אחיך :
פ אל תתנו את הקדש לכלבים ואל תשליכו
פניניכם לפני החזירים פן ירמסו אותם תחת רגליהם ויפנו
ויטרפו אתכם : פ שאלו וינתן לכם ׳ בקשו
ותמצאו ׳ דפקו ויפתח לכם : כי כל השאל יקח והמבקש

הכנסיות ובחוצות להכבד בעיני בני האדם׳ אמנם אני אמר
לכם׳ הנה שכרם אתם׃ ואתה בעשותך תסדים אל־ירע
שמאלך את אשר עשה ימינך׃ למען יהיו חסדיך בסתר׳
ואביך הרואה בסתר הוא יגמלך בגלוי׃ פ ה ובהתפללך
אל תהי כמו החנפים׳ כי הם אוהבים לעמוד ולהתפלל
בבתי הכנסיות ובפנות הרחובות להראות אל בני האדם׳
אמנם אני אמר לכם׳ הנה שכרם אתם׃ ואתה בהתפללך
בא בחדרך וסגר דלתך בערך והתפלל אל אביך אשר בסתר׳
ואביך הרואה בסתר יגמלך בגלוי׃ ובהתפללכם אל תבטאו
כגוים׳ כי הם חושבים אשר ישמעו ברב דבריהם׃ לכן
אל תדמו להם׳ כי יודע אביכם את מחסוריכם בטרם תשאלו
ממנו׃ לכן אתם כן התפללו׳ אבינו אשר בשמים׳
יתקדש שמך׃ ׳תבא ממלכותך׳ יהי רצונך כאשר בשמים
כן גם בארץ׃ לחם חקנו תן לנו היום׃ וסלח לנו את
חובותינו כאשר אנחנו סולחים לחייבינו׃ ואל תביאנו לידי
מסה כי אם הצילנו מן הרע׳ כי לך הממלכה והגבורה
והתפארת לעולמים אמן׃ פ כי אם תסלחו
לאנשים את אשמתיהם ויסלח גם לכם אביכם אשר בשמים׃
טו ואם לא תסלחו לאנשים את אשמתיהם גם אביכם לא יסלח
את אשמתיכם׃ פ ובי תצומו לא תלכו קודרים
כמו החנפים׳ כי הם משנים את פניהם להראות כצום לבני האדם׳
אמנם אני אמר לכם׳ הנה שכרם אתם׃ אך אתה
כצומך סוך את ראשך ורחץ את פניך׃ למען לא תראה
כצום לבני האדם כי אם לאביך אשר בסתר׳ ואביך הראה
בסתר יגמלך בגלוי׃ פ אל תאצרו לכם אוצרות
על הארץ אשר שם עש וסס ישחיתו ואשר שם גנבים יחתרו
ויגנבו׃ כ ואצרו לכם אוצרות בשמים אשר שם עש וסס
לא ישחיתו ואשר שם גנבים לא יחתרו ולא יגנבו׃ כי
באשר יהיה אוצרכם שם יהיה גם לבבכם׃ פ
נר הגו הוא העין׃ לכן אם תמימה עינך כל גוך יהיה מלא

מן הבשורה לפי מתיה :

והשליכה ממך ׳ כי טוב לך אשר יאבד אחד מאבריך ולא
תשלך כל גויתך בגיהנם : ונאמר כי איש אשר ישלח
את אשתו ונתן לה ספר כריתות : ואני אמר לכם ׳ כי
איש אשר ישלח את אשתו מלבד על דבר הזנות ינאף אתה ׳
ואיש אשר ישא את הגרושה נואף הוא : פ
ועוד שמעתם כי נאמר לקדמונים ׳ לא תשבע לשקר אך
תשלם ליהוה שבועתיך : ואני אמר לכם ׳ במאומה לא
תשבע ׳ לא בשמים כי כסא האלהים המה : לה ולא בארץ
כי הדום רגליו היא ׳ ולא בירושלם כי עיר המלך הגדול היא :
לא תשבע בראשך כי לא תוכל לעשות שער אחד לבן או
שחר : ויהי דברכם כן כן ׳ לא לא ׳ ואשר רב מאלה
מאת הרע הוא : פ שמעתם כי נאמר ׳ עין תחת
עין ושן תחת שן : ואני אמר לכם ׳ לא תעמיד על הרע ׳
ואם יכך איש על לחיך הימנית סב לו גם האחרת :
פ מ ואם ירצה איש להשפט עמך ולקחת כתנתך
הנח לו גם את שלמה : ואם יפצר בך איש ללכת מיל
אחד לך עמו שתים : לשואל ממך תנה ׳ ומן המבקש
ללות ממך אל תפן פניך : פ שמעתם כי נאמר ׳
תאהב לרעך ושנאת את אויבך : ואני אמר לכם ׳ אהבו
את אויביכם ברכו את מקלליכם הטיבו לשנאיכם והתפללו
על מהדפיכם ורודפיכם : מה למען תהיו בנים לאביכם אשר
בשמים ׳ כי הוא מוריח את שמשו על הרעים ועל הטובים
וממטיר על הצדיקים ועל הרשעים : כי אם תאהבו את
אהביכם מה שכר לכם ׳ הלא כואת יעשו גם הנוגשים :
ואם תשאלו לשלום אחיכם לבד מה תעשו ביותר ׳ הלא
כואת יעשו גם הנוגשים : לכן היו תכיתם כאשר אביכם
אשר בשמים תמים הוא :

VI. השמרו מעשות חסדיכם לפני בני האדם להראות אליהם ׳
ואם לא ׳ אין לכם שכר מאביכם אשר בשמים : לכן
בעשותך חסדים לא תריע לפניך כאשר יעשו החנפים בבתי

אם להשלך חוצה ולהרמס ברגלי אנשים : אתם אור
התבל ׳ עיר ישבת על הר לא תוכל להחבא : טו ואין מדליקים
נר ומשימים אותו מתחת לאיפה כי אם על המנורה ויאיר
לכל אשר בבית : כן יאיר אורכם לפני בני האדם למען
יראו את מעשיכם הטובים ויכבדו את אביכם אשר בשמים :
פ אל תחשבו כי באתי להפר את התורה או
את הנביאים ׳ לא באתי להפר כי אם להקים : כי אמנם
אני אמר לכם ׳ עד כי יעברו השמים והארץ יוד אחת או
קרן אחת לא תחלף מן התורה עד אשר יעשו כלם : לכן
כל אשר יפר אחת ממצות האלה הקטנות וילמד כמו
כן את האנשים הקטן יקרא בממלכות השמים ׳ וכל אשר
יעשה וילמדם הוא יקרא גדול בממלכות השמים : כ ואני אמר
לכם ׳ אם לא תותר צדקתכם מצדקת הסופרים והפרושים
בוא לא תבאו אל ממלכות השמים : פ שמעתם כי
נאמר לקדמונים ׳ לא תרצח ׳ ואיש אשר ירצח אשם הוא
למשפט : ואני אמר לכם כי כל אשר חרה לו על אחיו
חנם אשם הוא למשפט ׳ ואיש אשר יאמר לאחיו ריקא אשם
הוא לסנהדרין ׳ ואיש אשר יאמר מורה אתה אשם הוא
לאש גיהנם : לכן אם תקריב את קרבנך אל המזבח ׳ וזכרת
שם כי יש לאחיך דבר עליך : הנח שם את קרבנך לפני
המזבח ולך התרצה בתחלה אל אחיך ואז בא והקרב את
קרבנך : כה התרצה אל איש ריבך מהרה בעודך ברך עמו ׳
פן יסגירך איש ריבך אל השופט והשופט יסגירך אל השוטר
ואתה תשלך אל בית הכלא : אמנם אני אמר לך ׳ יצא
אל תצא משם עד אשר תשלם את הפרוטה האחרונה :
פ שמעתם כי נאמר לקדמונים ׳ לא תנאף :
ואני אמר לכם כי כל המביט אל אשה להתאותה כבר נאף
אתה בלבו : ואם תכשילך עינך הימנית נקר אתה והשליכה
ממך ׳ כי טוב לך אשר יאבד אחד מאבריך ולא תשלך כל
גויתך בגיהנם : ל ואם תכשילך ידך הימנית קצץ אתה

זבולון ונפתלי : למלאת את אשר נאמר ביד ישעיהו הנביא
לאמר : טו ארצה זבולון וארצה נפתלי דרך הים עבר הירדן גל ל
הגוים : העם היושבים בחשך ראו אור גדול וישבי בארץ צלמות
אור נגה עליהם : פ מן העת ההיא החל ישוע לקרא
ולאמר ׳ שובו כי קרובה ממלכות השמים : פ
ויהי בהתהלך ישוע על יד ים הגליל וירא שני אחים את שמעון
הנקרא פטרוס ואת אנדרעס אחיו משליכים מכמורת בים ׳
כי דיגים היו : ויאמר אליהם ׳ לכו אחרי ואעשכם דיגי
אדם : כ וכרגע עזבו את המכמורים וילכו אחריו : ויעבר משם
וירא שני אחים אחרים את יעקב בן זבדי ואת יוחנן אח ו
באניה עם זבדי אביהם רופאים מכמוריהם ויקרא אליהם :
וכרגע עזבו את האניה ואת אביהם וילכו אחריו : פ
ויסב ישוע כל הגליל וילמד בבתי כנסיותיהם ויקרא את
בשורת הממלכות וירפא כל מחלה וכל מכאוב בעם :
וישמעו הולך בכל ארם ׳ ויביאו אליו את כל החולים ואשר
דבקו בם תחלאים שונים ומכאיבים ואת אחזי שדים ומכי ירח
ונכי אברים וירפא אותם : כה וילכו אחריו המונים רבים כן
הגליל ומן דכפוליס ומן ירושלם ויהודה ומעבר הירדן :
V. ויהי בראותו את ההמונים ויעל אל ההר ׳ וישב ויגשו
אליו תלמידיו : ויפתח את פיו וילמד אותם לאמר :
אשרי העניים ברוח כי להם ממלכות השמים : א אשרי האבלים
כי הם ינחמו : ה אשרי הענוים כי הם יירשו את הארץ : אשרי
הרעבים והצמאים לצדקה כי הם ישבעו : אשרי המרחמים
כי הם ירחמו : אשרי ברי לבב כי הם יראו את האלה ים :
אשרי עשי שלום כי הם יקראו בני האלהים : י אשרי הנרדפים
למען צדקה כי להם ממלכות חשמים : אשריכם אם יחרפו
וירדפו אתכם ויאמרו בשקר כל דבר רע עליכם בנללי :
שמחו וגילו כי רב שכרכם בשמים ׳ כי כן רדפו את הנביאים
אשר היו לפניכם : פ אתם מלח הארץ ׳ ואם
המלח יהיה לתפל במה ימלח ׳ לא יצלח עוד לכל כי

האבנים האלה להקים בנים לאברהם : י ועתה הנה הגרזן
הושם על שורש העצים ׳ לכן כל עץ אשר איננו עשה פרי
טוב יגדע וישלך אל האש : ואני מטבל אתכם במים
לתשובה ׳ אבל הבא אחרי גבור ממני אשר קטנתי משאת
נעליו ׳ הוא יטבל אתכם ברוח הקודש ובאש : אשר מזרהו
בידו וטהר יטהר את גרנו ויאסף את הדגן אל אסם ואת
מץ ישרף באש אשר לא תכבה : פ או בא
ישוע מן הגליל אל הירדן אל יוחנן להטבל על ידו : ויכלא
אותו יוחנן ויאמר ׳ צורך לי להטבל על ידך ואתה באת אלי :
טז ויען ישוע ויאמר אליו ׳ הניחה עתה ׳ כי כן יאתה לנו
למלא כל צדקה ׳ או הניח לו : ויטבל ישוע ויעל מהר מן
המים ׳ והנה נפתחו לו השמים וירא את רוח האלהים ירדת
כמו יונה ונחה עליו : והנה קול מן השמים אמר ׳ זה בני
ידידי אשר רצתה נפשי בו :

IV. אז חובא ישוע ברוח במדבר להנסות על ידי השטן :
וכצומו ארבעים יום וארבעים לילה אחרי כן רעב : ויגש
אליו המנסה ויאמר ׳ אם בן האלהים אתה צו כי האבנים
האלה יהיו ללחם : ויען ויאמר ׳ כתוב ׳ לא על הלחם
לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי יהוה : ה או לקחו
השטן אל עיר הקודש ויעמידהו על פנת ההיכל : ויאמר
אליו ׳ אם בן האלהים אתה התנפל למטה ׳ כי כתוב ׳ כי
מלאכיו יצוה לך ועל כפים ישאונך פן תגוף באבן רגלך :
ויאמר אליו ישוע ׳ עוד כתוב ׳ לא תנסה את יהוה אלהיך :
עוד לקחו השטן אל הר גבה מאד ויראהו את כל ממלכות
התבל וכבודן : ויאמר אליו ׳ את כל אלה אתן לך אם
תפל ותשתחוה לי : ו אז אמר אליו ישוע ׳ סור ממני השטן ׳
כי כתוב ׳ ליהוה אלהיך תשתחוה ואותו לבדו תעבד : או
הניח לו השטן והנה מלאכים קרבו וישרתוהו : פ

ובשמע ישוע כי נכלא יוחנן ויסע הגלילה : ויעזב את
נצרת ויבא וישב בכפר נחום אשר על שפת הים בגבולי

מן הבשורה לפי מתיה:

ויהי כלכתם והנה מלאך יהוה נראה ליוסף בחלום לאמר ׳ קום קח את הילד ואת אמו וברח מצרים והיה שם עד אשר אמר אליך ׳ כי יבקש הרודוס את הילד לאבדו : ויקם ויקח את הילד ואת אמו בלילה וילך מצרים : טו ויהי שם עד מות הרודוס למען יתקים הנאמר על פי יהוה ביד הנביא לאמר ׳ ממצרים קראתי לבני : פ ויהי בראות הרודוס כי התלו בו המגים ויקצף עד מאד ׳ וישלח ויך את כל הילדים אשר בבית לחם ובכל גבוליה מבן שנתים ולמטה כפי העת אשר חקר מן המגים : אז התקים הנאמר ביד ירמיהו הנביא לאמר : קול ברמה נשמע ׳ נהי ובכי ותמרורים ׳ רחל מבכה על בניה מאנה להנחם כי איננו :

פ ויהי אחרי מות הרודוס והנה מלאך יהוה נראה בחלום ליוסף במצרים לאמר : כ קום קח את הילד ואת אמו ולך אל ארץ ישראל ׳ כי מתו המבקשים את נפש הילד : ויקם ויקח את הילד ואת אמו ויבא אל ארץ ישראל : ובשמעו כי מלך ארכלאוס ביהודה תחת הרודוס אביו ויירא ללכת שמה ׳ ויהי כי נזהר מאלהים בחלום וילך אל חלקי הגליל : ויבא וישב בעיר הנקראת נצרת למלאת את אשר נאמר ביד הנביאים ׳ נצרי יקרא :

III. ויהי בימים ההם ויבא יוחנן המטבל ויקרא במדבר יהודה: ויאמר ׳ שובו כי קרובה ממלכות השמים : כי זה הוא אשר אמר עליו ישעיהו הנביא לאמר ׳ קול קורא במדבר פנו דרך יהוה ישרו מסלותיו : ויוחנן לבושו שער גמלים ואזור עור במתניו ׳ ומאכל וחגב ודבש היער : פ ה ויצאו אליו ירושלם וכל יהודה וכל כבר הירדן : ויטבלו על ידו בירדן בהתודם חטאתיהם : פ ויהי כראותו רבים מן הפרושים ומן הצדוקים באים למבילתו ויאמר להם ׳ ילדי האפעה מי הורה אתכם לברוח מפני החרון הבא : לכן עשו פרי נאוה לתשובה : ואל תחשבו לאמר בלבבכם אברהם לנו לאב ׳ כי אני אמר לכם כי יכל אלהים מן

ובטרם באו יחדו נמצאה הרה מרוח הקודש : ויוסף אישה
היה צדיק ולא אבה תתה למשל לרבים ויאמר בלבו לשלחה
בסתר : כ ובחשבו כזאת הנה מלאך יהוה נראה אליו בחלום
לאמר ׳ יוסף בן דוד אל תירא מקחת מרים אשתך ׳ כי את
אשר הרה בה מרוח הקודש הוא : וילדה בן וקראת את
שמו ישוע ׳ כי הוא יושיע את עמו מחטאתיהם : וכל זאת
היתה למען יתקים הנאמר על פי יהוה ביד הנביא לאמר :
הנה העלמה תהר וילדה בן וקראת שמו עמנואל ׳ אשר
מתרגם עמנו אל : וייקץ יוסף משנתו ויעש כאשר צוה
אותו מלאך יהוה ויקח את אשתו : כה ולא ידע אתה עד כי
ילדה את בנה הבכור ויקרא את שמו ישוע :

II. ויהי באשר נולד ישוע בבית לחם יהודה בימי הרודוס
המלך הנה המגים באו מקדם אל ירושלם : ויאמרו ׳ איה
מלך היהודים הנולד ׳ כי ראינו כוכבו בקדם ונבא להשתחות
לו : פ וכשמע הרודוס המלך וירגז הוא וכל
ירושלם עמו : ויקהל את כל ראשי הכהנים וסופרי העם
וישאל אותם איה יולד המשיח : ה ויאמרו אליו ׳ בבית לחם
יהודה ׳ כי כה כתוב ביד הנביא : ואתה בית לחם ארץ
יהודה אינך צעיר באלפי יהודה ׳ כי ממך יצא משל אשר
ירעה את עמי ישראל : אז קרא הרודוס אל המגים בסתר
וידרש מאתם את עת הראות הכוכב : וישלח אותם לבית
לחם ויאמר ׳ לכו ודרשו היטב על הילד ׳ וכאשר תמצאוהו
השיבוני דבר למען אלך גם אנכי להשתחות לו :
פ וכאשר שמעו את חמלך וילכו ׳ והנה הכוכב
אשר ראו בקדם הלך לפניהם עד אשר בא ויעמר טמעל לאשר
היה שם הילד : י וכראותם את הכוכב שמחו שמחה גדולה עד
מאד : פ וכבאם הביתה מצאו את הילד עם מרים
אמו ויפלו ארצה וישתחוו לו ׳ וכפתחם אוצרותיהם הקריבו
לו מנחות את זהב ואת לבונה ואת מר : ונזהרו מאלהים
בחלום לבלתי שוב אל הרודוס וילכו בדרך אחר לארצם :

המשיח ותורתו

או

ספר תולדות ישוע הנצרי

מן

הבשורה לפי מתיה:

ספר תולדות ישוע המשיח בן דוד בן אברהם: אברהם
הוליד את יצחק, ויצחק הוליד את יעקב, ויעקב הוליד
את יהודה ואת אחיו: ויהודה הוליד את פרץ ואת זרח
מתמר, ופרץ הוליד את חצרון, וחצרון הוליד את רם:
ורם הוליד את עמינדב, ועמינדב הוליד את נחשון, ונחשון
הוליד את שלמון: ה ושלמון הוליד את בעז מרחב, ובעז
הוליד את עובד מרות, ועובד הוליד את ישי: וישי הוליד
את דוד המלך, ודוד המלך הוליד את שלמה מאשר היתה
לאוריה: ושלמה הוליד את רחבעם, ורחבעם הוליד את
אביה, ואביה הוליד את אסא: ואסא הוליד את יהושפט,
ויהושפט הוליד את יהורם, ויהורם הוליד את עזיהו: ועזיהו
הוליד את יותם, ויותם הוליד את אחז, ואחז הוליד את חזקיהו:
ו וחזקיהו הוליד את מנשה, ומנשה הוליד את אמון, ואמון הוליד
את יאשיהו: ויאשיהו הוליד את יכניהו ואת אחיו בהגלת
בבלה: ואחרי הגלת בבלה יכניהו הוליד את שאלתיאל,
ושאלתיאל הוליד את זרבבל: וזרבבל הוליד את אביהוד,
ואביהוד הוליד את אליקים, ואליקים הוליד את עזור:
ועזור הוליד את צדוק, וצדוק הוליד את אכים, ואכים הוליד
את אליהוד: ט ואליהוד הוליד את אלעזר, ואלעזר הוליד את
מתן, ומתן הוליד את יעקב: ויעקב הוליד את יוסף איש
מרים אשר ממנה נולד ישוע הנקרא משיח: והנה כל
הדורות מאברהם עד דוד ארבעה עשר דורות, ומדוד עד
הגלת בבלה ארבעה עשר דורות, ומן הגלת בבלה עד
המשיח ארבעה עשר דורות: פ - ולדת ישוע
המשיח היתה ככה, בהיות מרים אמו מארשה ליוסף

המשיח ותורתו

או

ספר תולדות ישוע הנצרי

מן

הבשורה לפ מתיה

נעתיק מלשון יון ללשון הקודש ביד

ראבערט יונג

עדינבורג

בבית ובדפוס האדון ראערט יונג

אתתנ"ד

Digitized with financial assistance from the
Mumbai First
on 29 March, 2019